Kčs 11,90 / Sv. 014
Něm. DM 2,00 / Švýc. Fr. 2,00

BASTEI MOBA

G.F.UNGER

JEHO VELKÉ WESTERNY

Ztracené stádo

Rakousko S 16 / Francie F 9,00 / Itálie L 2 000 / Holandsko f 2,40 / Španělsko P 175

BASTEI MOBA

G.F. UNGER

JEHO VELKÉ WESTERNY

Ztracené stádo

U hracího stolu vládlo téměř nesnesitelné napětí. Částka, o kterou se hrálo, vzrostla na šest tisíc dolarů. A pak to přišlo. Hráči odkryli karty.

„Mám čtyři esa, na to už se přece dá koukat," řekl Cal Speed a ukázal karty. Slim Stonewell a Steward Latimer zakleli, zklamaně a zuřivě, ačkoliv byli s Calem Speedem na jedné lodi. Byla to předem dohodnutá partie: tři proti jednomu. Ale tentokrát jim výhra nepřipadla. Anthony Drake, čtvrtý muž u stolu, se jen mile usmál. „Je mi opravdu líto, pánové, že já – začátečník – mám ještě lepší karty než tři tak zkušení hráči jako jste vy. Asi už to tak bude, že hlupák..."

„Tak už konečně ukažte karty," zabručel Cal Speed a vysunul dopředu svou velikou bradu. Oči mu zlostně zasvítily a zavlnily se mu svaly na lícních kostech.

„Je to takové menší štístko," řekl Anthony Drake s úsměvem a vyložil trojku, čtyřku, pětku, šestku a sedmičku. „Je mi líto, že jsem musel zklamat vaše radostné očekávání," dodal přitom. Pořád se ještě mile usmíval, ale oči mu náhle ztvrdly. Protože tušil, že pro jeho tři spoluhráče partie teprve teď začala ...

Pomalu k sobě přitáhl hromádku peněz a pečlivě přepočítával bankovky a mince.

Cal Speed nasucho polkl a zachroptěl, jako by mu v hrdle uvízl kokosový ořech.

Slim Stonewell na něj vrhl jedovatý pohled a vycenil zažloutlé zuby. Vůbec – zdálo se, že Stonewell jed přímo potí.

Než ovšem mohl cokoliv říci, zamumlal Latimer ledabyle:

„Pročpak ne – jsou to nové karty a Speed míchal."

„Jó, kdybych je míchal já, potom ..." začal Anthony.

„Hrajem dál," zahudral Speed.

Latimer shrábnul karty. Obratně vyměnil balíček za nový, který si už předtím připravil ve své obrovité dlani. Pak rozdával a když se podíval do svých karet, zatvářil se spokojeně.

Vynášelo se a přebíjelo zpočátku jen velice váhavě, ale pak stále rychleji a bezohledněji.

Tvář Anthonyho Draka byla stále zasmušilejší. Když bylo v banku zase šest tisíc dolarů, pronesl klidně:

„Trhá mi to srdce, že vás musím zase připravit o peníze."

„Jenom neblufujte," odvětil Latimer nedbale.

„Ach, asi to bude tím, že mám takovou smůlu v lásce – je už docela jisté, že i tuhle hru vyhraju a navíc – já určitě nejsem z těch, kteří by mohli oklamat tři tak zkušené džentlmeny," zašeptal Anthony Drake mírně.

„Tak fajn," ušklíbl se Latimer a odkryl své karty.

Měl velkou postupku až do krále.

„A moje je až po eso," poznamenal Anthony Drake smutně a shrábnul peníze. S tímto vkladem už ve třech hrách získal asi dvacet tisíc dolarů.

„Je to přímo zázrak, že mi karta takhle jde. – I vy jste měl docela dobrý list, ale můj byl přece jen lepší. No, teď

už jste asi švorc, co, pánové? Rád vyrovnám váš účet včetně zítřejší snídaně i poplatku za ustájení vašich dozajista nádherných koní. Možná se ještě uvidíme u snídaně. Klidně si ještě popijte na můj účet!“

Anthony Drake si během těchto slov napěchoval bankovky za rozhalenou košili, dolarovými mincemi si naplnil kapsy a zvedl se. Teprve teď bylo vidět, co je to za chlapíka. Z rozepnuté košile trčel svalnatý krk. Protože mu široký šedivý klobouk spočíval na zádech, jeho blond vlasy ve světle karbidových lamp přímo zářily. Klasický nos, vysoké čelo, mužná ústa a tvrdá, snad trochu příliš hranatá brada. Na těle ani gram přebytečné váhy a přesto tenhle chlapík vážil určitě devadesát kilo.

Hlouček přihlížejících se rozestoupil. Protlačil se jejich středem, ke třem mužům u stolu ještě vrhl usměvavý pohled a zmizel jim z dohledu.

* * *

Bylo krátce před půlnocí, ale v Prerie City ještě spousta lidí nespala. Zavítalo sem pár honáků, hodně kovbojů z okolních rančů, ale i spousty tuláků, zlodějů dobytka, hráčů a handlířů, kteří sem dvakrát do roka přicházeli na veliký dobytčí trh.

Tři falešní hráči opustili lokál, zahnuli ale za nejbližší roh, dostali se ke vjezdu do dvora a o chvíli později k zadnímu vchodu domu. Věděli, že Anthony Drake si pronajal místnost v prvním patře a znali i číslo jeho pokoje, protože se sami ubytovali ve větším pokoji vedle.

Pomalu vystoupili po schodech – dokonce našlapovali chvílemi po špičkách a zastavili se se zatajeným dechem přede dveřmi. Zámky či klíčové dírky byste tady hledali marně – nanejvýše visací zámky, které byly podstatně jednodušší. Zato bylo ovšem v okolí plno buvolů a

Indiánů – psal se totiž rok 1870.

Ani tyto dveře nebyly opatřeny zámkem. Tři ne zrovna jemnocitní muži je rozrazili a namířili kolty do místnosti.

Ovšem až na postel, židli, skříň, stůl a rozžatou, velice starou, petrolejovou lampu byl pokoj prázdný.

„Ten dostal strach a zdejchnul se," zavrčel Cal Speed. Zasunul kolt do pouzdra. Také další dva zastrčili pistole a přemýšleli. Tu spatřili na stole bankovku a lístek se vzkazem. Přistoupili blíž a Stonewell přečetl hlasem, který se chvěl vztekem:

„Vyrovnejte, prosím, můj účet, účet mých tří veselých sousedů a za zbytek si dejte jednu či dvě sklenky dobré whisky."

„Ach, ten bídák," zavrčel Speed.

„Rozjedem se za ním," volal Stonewell.

„No jasně!"

Latimer zastrčil stodolarovku do kapsy u vesty a otočil se na podpatku.

O pár vteřin později vešli do svého pokoje, aby si sbalili svých pět švestek.

Když rozsvítili petrolejku, řekl za nimi čísi tichý hlas:

„Nelekejte se, prosím, protože mám v ruce kolt. Stát! Jestli můžu prosit, žádné rychlé pohyby. Nerad bych svým bližním vystřílel do vest díry."

Tři hráči sebou trhli, sáhli po pistolích a zmateně se rozhlíželi.

A pak na chvíli zatajili dech a znehybněli.

Anthony Drake se ledabyle opíral o stěnu vedle dveří. Čekal na ně ve ztemnělém pokoji a počkal, až muži rozsvítí lampu. Svým koltem ovládal situaci a zdálo se, že tři muži se zadusí vlastním hněvem.

„Och, ty zatracená bestie," dostal ze sebe nakonec Cal Speed a jeho brunátný buldočí obličej zmodral.

„Lidé jako ty dostanou jednoho dne mrtvici! Přistupte,

prosím, pomalu ke stěně! Otočte se! Obličej ke zdi! Dlaně na stěnu! Ruce vzhůru! Nad hlavy! Jo, tak je to fajn.“

Anthony Drake se připlížil k chlapům zezadu jako stín, odzbrojil je, pak otevřel okno a vyhodil kolty ven. Dole to zvláštně plesklo.

„Dnes odpoledne jsem se zlobil kvůli hnojišti pod našimi okny – teď z něho mám radost,“ zasmál se. Smích ovšem tentokrát nebyl tak zářivý a milý, nýbrž sarkastický a plný opovržení.

„Co ještě od nás chceš, když jsi nás obral o všechny prachy?“ procedil Stonewell nenávistně přes rameno.

„Dokázat vám, že si vás vždycky najdu. Naznačit vám, že mi máte dát pokoj! Smiřte se se ztrátou, zapomeňte na dnešek i na mě. Jestli se vydáte v mých stopách, tak poletíte k čertu stejně jako ty vaše bouchačky. Dejte si poradit, hošánkové!“ Anthony Drake stál za chlapy a koltem se škrábal na bradě.

Steward Latimer obrátil hlavu.

„Takže teď už jsi nás dostal podruhé! A ty si myslíš, že to spolknem jen tak? Hej, doufám, že nám aspoň prozradíš, jak jsi to dokázal – takhle nás obehrát. Ty asi, kamaráde, hraješ rád, co?“

„Ech, pasu po vás už čtyři týdny. V Pittsvillu jste přivedli na mizinu jednoho rančera. Potom vám v Bensonu padl do rukou jakýsi mladý naiva, který tam s mladším bráchou prodal stádečko dobytka. Obehráli jste ho o čtyři tisíce dolarů. Ten trouba by si už netroufl vrátit se domů. Jezdil by sem a tam, až by si jednoho dne někde zlomil vaz. Ujal jsem se ho, když zase vystřízlivěl, dal jsem mu peníze, řekl jsem, že jsem je vzal vám, protože jste ho podvedli. Ten kluk se rozbrečel radostí. – No a pak jste hráli s několika osadníky v Greentownu a připravili jste je o celý výnos z úrody sena. – No a dnes jsem vám to zatrhl. Velice rychle jsem poznal váš trik. Když jste si dneska

pochutnávali v jídelně na večeři, prohledal jsem vaše zavazadla. A v jedné brašně jsem našel krabičku se třiceti balíčky karet. Takové triky jsem znal už jako malý kluk. Zaměnil jsem pořadí karet tak, abyste měli při vašem systému míchání smůlu. To je všechno. Porazil jsem vás vašimi vlastními kartami. Možná to někdy zkusíte s jiným trikem, nebo raději zase s kradením dobytka. Vy staří lotři, vy jste mi ale stejně udělali náramnou radost!“

„Jednoho dne budeme zase mít radost my z tebe,“ odpověděl Latimer ledabyle. V jeho hlase ovšem zněla smrtelná hrozba.

Anthony Drake zamyšleně studoval záda chlápků.

„Taky se bojím, že mi nepůjdete z cesty, dokud nedosáhnete svého. Škoda vás, i když je na světě určitě spousta lidí, kteří budou děkovat bohu, až už nebudete moct provádět ty svoje špatné vtipy. Spoutám vás. Aspoň tak získám nějaký náskok a nebudu se první tři dny pořád ohlížet přes rameno!“

Obrátil se ke dveřím, protože tam viselo pár kožených řemenů, jimiž muži chtěli svázat své rance.

Prošel přitom kolem Slima Stonewella. Ten se bleskurychle sehnul a chytil Anthonyho nohy. Ten mu dal kopanec a zároveň se sehnul pod řetězem, kterým jej chtěl udeřit Cal Speed. Kdyby řetěz dopadl přesně, Anthonyho by to jistě vymrštilo oknem ven a přistál by na hnoji vedle koltů.

Ale on se zásahu vyhnul. Současně zapíchl Speedovi hlaveň koltu do břicha. Dostat do žaludku pěstí je velice nepříjemné, ale hlavní koltu je to přímo ďábelské.

Speed se nedobrovolně předklonil a dostal se tím do cesty Stewardu Latimerovi, který se právě chtěl vrhnout na Anthonyho.

„Moment,“ zvolal na něj Anthony a vyhodil malého Stonewella z okna.

Dole to plesklo, jako by dopadl do kaluže pytel brambor. A o chvíli později začal Stonewell výt o závod se psem ze sousedního dvora.

Latimer zatím odstrčil stranou Cala Speeda. Speed byl prozatím docela mimo – lapal po dechu, stále se kroutil, začal zvracet a rozkňučel se jako buldog, kterému je velice zle.

Latimer se ovšem docela snažil. Chytil Anthonyho vší silou, zasadil mu i dvě tvrdé rány do žeber a do jater a zkusil spodní hák, který ovšem skončil v prázdnu, protože Anthony včas uhnul hlavou.

Anthony měl ostatně pořád v pravé ruce kolt, ale nepoužil ho. Teď ho dokonce odhodil a dal Latimerovi takový kontr, že mu způsobil otřes mozku.

Latimer vztekle zachroptěl, pak sklonil hlavu a pokusil se hlavou vrazit Anthonymu do břicha. To se mu také povedlo a Anthony skončil na parapetu okna.

Ale přesto chytil Latimera za kštici vlasů a srazil mu hlavu dolů a zároveň zdvihl okno.

Když se Latimer zase probral, slyšel, jak se vedle něho plácá v rozbředlém hnoji Slim Stonewell. Došlo mu, že ztratil vědomí, a proto nemohl vychutnat let z okna na hnojiště.

Slim vedle něj mručel:

„Moje rameno! Au, mám vykloubené rameno! Kčertu! Ale, Latimer a Speed už si ho podají…“

„Já už jsem taky tady dole,“ zakňoural Latimer do Stonewellových slov.

Ačkoliv se ani jeden z nich necítil dobře, oba zvedli s bručením hlavy, zadívali se nahoru k oknu, čekali, doufali, přáli si a báli se. Mezitím se v pokoji nad nimi zase cosi seběhlo. Cal Speed měl pár chvil pocit, jako by ho do žaludku kousla štika nebo malý krokodýl. Protože byl ovšem tvrďas, překonal bolest a zase se ovládl. Zavalitý,

mohutný Cal Speed se vrhl dopředu. Narazili na sebe a na stěnu vedle okna. Anthony Drake však vysunul mezi sebe a soupeře pokrčené koleno. Ačkoliv měl sám pocit, jako by měl zlomená dvě žebra, odrazil od sebe Speeda a použil levého swingu. Speedovy mohutné pěsti jsou jako bomby. Anthony se trochu zapotácel. Kdyby se neopřel o zeď, letěl by pěkně daleko dozadu.

Když Cal Speed znovu zaútočil a napřáhl mohutnou paži, stáhl Anthony instinktivně hlavu. Mohutná pěst mu jen lehce šmírla kolem krku a vyhloubila ve stěně malý otvor.

Kdyby Speed vložil pěst do ohně, nebolela by asi víc. Udělalo se mu dočista nevolno. Byla to přímo milosrdnost, že mu Anthony Drake hned zasadil hák pod bradu a na chvíli ho tak zbavil vědomí a znecitlivěl ho vůči bolesti.

Po vší té dřině si trochu oddechl, když v tom zdola zahučely dva divoké hlasy chvějící se vztekem, ale i radostným vzrušením:

„Hej, Calle! Dal's mu to?“

Anthony Drake se naklonil nad nehybné tělo Cala Speeda, zvedl ho a posadil na parapet okna. Pak ho nechal spadnout dolů – věděl, že Speed dopadne do měkkého.

Ale to se mýlil – Speedovo těžké tělo dopadlo na muže stojící dole, stále ještě s nadějí vzhlížející k oknu. V hnoji nestačili tak rychle uskočit.

Speed si zlomil paži, Latimer klíční kost a malý Stonewell si vykloubil dolní čelist. Kromě toho se Stonewellovi zabodly mezi žebra Speedovy ostruhy.

Za pár chvil se seběhlo několik více či méně soucitných zvědavců.

„Měli byste se nechat opláchnout vodou a pak jít k doktorovi,“ řekl jeden z přihlížejících.

A to také ti tři zbědovaní, oklamaní a k tomu ještě

zmlácení podvodníci udělali.

Když jim starý doktor napravoval jejich pohmožděniny, Anthony Drake už sedlal svého koně. Byl to velký černý a jistě vynikající hřebec, na němž byla zvláště nápadná malá, protáhlá ušlechtilá hlava a oči jen promluvit.

Anthony vyjel z boxu a ze stáje, vtiskl holbovi do ruky deset dolarů a Rejska – jak koni říkal, pobídl do klusu.

* * *

Ve stínu temného svahu kopce probleskoval šalvějovým keřem oheň. Dvacet metrů od prostoru osvětleného ohněm se Anthony zastavil. Teď si mohl tábořiště mezi keři docela dobře prohlédnout. Vzadu se míhaly stíny několika koní. Rejsek nevydal ani hlásku. Velice blízko tady musel být zurčící potůček, možná v nějaké průrvě, kterou Anthony nezpozoroval.

V dálce zavyl vlk a pak mu odpověděla celá smečka.

U ohně zaklel hluboký mužský hlas.

„Ještě nám poplaší koně! Vlci nám ještě dnes v noci dají zabrat. A to mě napadá jedna příhoda, kterou jsem zažil na severu! Tehdy nás taky napadla smečka vlků a …“

„Hej, vy tam u ohně!“ zvolal Anthony Drake nedbale.

Záři ohně se mihly bleskurychlé stíny. Chvíli bylo ticho a pak zvolal hluboký mužský hlas:

„Hej, co za poutníka se tady potlouká tmou? Vylez ven, chlape!“

Anthony pomalu popojel dopředu.

„All right, Jime Lane – to jsem já! Západ je přece jenom malý! Chacha, všude se to jenom hemží trempy!“

„No ne, tenhle mírný medový hlas přece znám! Och, ty starý brachu, jestli nejsi Anthony, ať se na místě propadnu!“

Anthony Drake zastavil vedle ohně a sklouzl ze sedla.

Ze tmy vystoupilo několik mužů. Oheň osvětloval hubené tvrdé tváře. Čtyři se pozorně dívali na příchozího, pátý ale vykročil s napřaženou rukou k Anthonymu.

„Mám ohromnou radost, hochu, vážně, ohromnou!“

Anthony se nemýlil. Byl to Jim Lane, jehož hluboký jadrný bas ihned poznal.

Jim byl zrovna tak malý, jak hluboký měl hlas. Ale byl podsaditý a velice mrštný a dozajista nebezpečnější než nálož dynamitu se zapáleným doutnákem. Anthony ho znal už dlouho. Vděčil mu a Lane naopak zase vděčil Anthonymu za zachráněný život.

„Když jsme se setkali naposledy, chtěla mě právě roztrhat na kusy tlupa Komančů,“ zazubil se Lane. Musel zvednout ruku dost vysoko, aby mohl poplácat Anthonyho po rameni.

„Jó, a předposledně jsi mi zase kryl záda ty, když mě chtěli provrtat olovem Jacksonovi lidi, protože jsem předtím jednoho z nich zmlátil,“ zasmál se Anthony.

„Jezdíš teď s novými lidmi ? – Ach, Ted je ještě s tebou! Ahoj, Tede!“

„Ahoj, Anthony,“ usmál se ryšavý obr, jehož vlasy v odrazu ohně přímo zářily. „To je fajn, že se zase vidíme, co ? Navíc bychom tě teď docela potřebovali. Před třemi dny nás totiž ještě bylo devět, abys tomu rozuměl. Ale potom jsme narazili na hordu Cheyennů ...“

„To až později! Posaď se. Jídlo bude za chvíli! Tam vzadu je voda! Potok teče z kopců. Tak, udělej si pohodlí,“ přerušil ho Jim Lane.

O deset minut později – poté, co se Anthony postaral o svého koně, seděl už v kruhu mužů.

Jedli bez hlesnutí. K jídlu bylo buvolí maso, svítky a silná káva. „Jo, ztratili jsme čtyři hochy,“ zabručel na«-konec Jim Lane a otřel si krátký černý knír.

„Museli jsme nejprve vyřídit asi tucet Indiánů, než jsme

měli klid.“ Zamyšleně se zadíval do plamenů, pak náhle zvedl ostře řezanou hlavu a pohlédl na Anthonyho.

„Ale ty vydáš za víc než za čtyři dobré chlapy! Pojedeš s námi?“

„Musel bych vědět, co máte, vy rošťáci, za lubem.“ Anthony se vlídně usmál.

„Aha! No, jo, to ti vysvětlím jasně a stručně:

Patnáct mil odtud se pase stádo neoznačkovaného dobytka – bude to na osm set zvířat.“

„Komu patří?“ zeptal se Anthony klidně.

„Chachá! Slyšíte toho zelenáče? Když říkám neoznačkovaný dobytek, mám na mysli zvířata, která se buď ztratila nebo zabloudila a nemají vypálené žádné značky.“

„Jestli je to ale stádo, tak určitě někomu patří,“ ušklíbil se Anthony.

„Jó, Kansas Petemu. Jeho banda přihnala ta zvířata z pastvin jižně od Laramie. No a tam patřila ta telata ke kravám, které zase patřily někomu. No a protože toho někoho neznáme a nemůžem ani hledat krávy, které tahle telata před nějakými měsíci přivedly na svět, nemůžeme stádo odevzdat jeho původním majitelům – až ho vezmeme Kansas Petemu a jeho bandě. – Vysvětlil jsem ti to dost jasně?“

„Jó, teď už jsem jakž takž v obraze,“ zasmál se Anthony Drake. „Takže vy chcete - zabavit několika zlodějům dobytka stádo, abyste ho mohli sami prodat. To je ale taky krádež!“

„K čertu, nechtěj mě naštvat! To je trošku rozdíl! Když Kansas Pete ta telata ukradl, byla u svých označkovaných krav. Tehdy to byla krádež – teď jsou z nich ovšem neoznačkované krávy. A my jen těm lotrům zabavíme jejich kořist! Nikdo po nás přece nemůže chtít, abychom roky jezdili a pátrali po majitelích stáda – ani při nejlepší

vůli by se nám to nemohlo podařit. Takže ty krávy budeme muset prodat – co nám jiného zbude?“

„Aha, tak je to ovšem taky možné chápat,“ řekl Anthony mírně a zamnul si ruce. Vždycky jej lákalo připravit darebáky o kořist, jen z radosti z boje, ne ze ziskuchtivosti. Nikdy při tom nezbohatl, spíše pomohl mnoha lidem v nouzi, protože kořist sice nevrátil původnímu majiteli, ale vždy ji použil k nějakému dobrému účelu.

„Jdu do toho s vámi,“ přikývl,

Jim Lane zvedl ruce.

„Já to věděl! Jsi pořád ten starý dobrý sokol, který připraví o kořist mizerné vrány, chachacha!“

„Kdy vyrazíme?“ zeptal se Ted.

„Za hodinku – využijeme času mezi nocí a ránem,“ řekl rezolutně Jim Lane.

Tři další muži až dosud mlčeli, ale pozorně si Anthonyho Drakea prohlíželi.

Jeden z nich řekl: „O tobě jsem slyšel už v Texasu, Drake. Máš tam víc přátel než nepřátel. Po celém Texasu se dodnes vypráví o tom, jak jsi vyřídil Rocka Bensona a...“

„To už je dávno,“ mávl rukou Anthony. Zamyšleně se zadíval do ohně. „Rock Benson,“ zamumlal nepřítomně. „Jednoho dne určitě proti sobě zase budeme stát – země pro nás oba není dost veliká.“

„Já bych Rocka Bensona za protivníka mít nechtěl,“ řekl druhý muž stroze.

Anthony pozvedl hlavu

„Jo, když je vaším nepřítelem Rock Benson, nepomůže vám ani stovka dobrých přátel,“ zamumlal.

Tvář mu ztvrdla.

Ostatní mlčeli, protože znali tu historku o nejobávanějším zloději dobytka v Texasu, který uloupil veliké stádo, prodal je a o výtěžek přišel. Vinen tím byl

Anthony Drake. A peníze rozdal zruinovaným farmářům, kteří si Rocka Bensona najali jako hlavního honáka a ten je podvedl.

Jim Lane náhle vstal.

„Vyrazíme!“

* * *

Stádo bylo v proláklině těsně vedle mělkého výběžku líně tekoucí řeky. V malé lanové ohradě se pohybovala skupinka zlodějů dobytka. Oheň už vyhasl. Mezi keři, pohozenými sedly a ranci leželo na zemi šest chlapů.

Stádo bylo opodál. Jen pár zvířat stálo a naslouchalo zvukům noci. Dva z hlídačů objížděli odpočívající stádo.

Když se oba setkali na jižním konci, vyměnili si několik slov a obrátili své koně.

Vtom se z vysoké prérijní trávy vymrštily neslyšné stíny, strhly jezdce ze sedel dřív, než mohli vykřiknout. Pak se mihly pěsti a krátká předehra skončila.

O chvilku později se stíny přiblížily ke spícímu tábořišti, obklíčily je a vyčkávaly.

Jeden ze spáčů se vzbudil, se zaklením se vymotal z přikrývek a chtěl se pustit do rozdělávání ohně.

„Pracky nahoru! A rychle! Nemáte šanci!“

Basový hlas Jima Lanea zaburácel ostře, rozhodně a výhružně. Odpovědí byly záblesky hlavní. Vzduch byl okamžitě plný dýmu ze střelného prachu, protože překvapená banda se sice vymotala z přikrývek, ale hned se pohotově chytila pistolí, všichni zůstali při zemi, skrčili se v křoví a stříleli a stříleli.

Vzduchem létaly kletby, sténání, výstřely tuctu koltů, rozkazy. A pak se náhle rozhostilo ticho.

„Kčertu, říkal jsem vám přece, hoši, že nemáte šanci!“ zakřičel Jim Lane vztekle.

U ohrady z lan se vynořily dvě postavy. Chtěly se vyšvihnout na neosedlané koně, ale v tom ranním tichem zaburácí winchestrovka. Koně se vzepjali, zaržáli, klesli a svalili se na zem. Zasažen byl zřejmě i jeden z mužů, protože se svezl s úpěním k zemi a válel se od poraněných koní.

„Pracky nahoru, ubožáku! Nechceme vás, ale stádo!“

Když Jim Lane zmlknul, zavládlo všude ticho. Bylo slyšet pouze zvuky koní a sténání několika raněných.

„Vy parchanti!“ zavrčel náhle kdosi vztekle.

„Jenom se zbytečně nerozčiluj, Kansas Pete! Mám tě totiž pěkně na mušce,“ ozval se Anthony ledabyle, skoro rozšafně. Ale Kansas Petemu neunikl výhružný podtón jeho hlasu.

Trhl sebou a pomalu obrátil hlavu. Deset kroků za sebou rozpoznal postavu a matný odlesk hlavně koltu.

„No tak, ruce vzhůru, brácho! A řekni svým lidem, že už to nemá smysl. Proč ksakru chcete natáhnout brka zrovínka dnes?“

Kansas Pete se zvedl a trochu se zapotácel. Ukázalo se, že je také zraněn. Tím boj o ztracené stádo skončil.

„Pojďte! Pojďte i vy ostatní. Neste to jako chlapi!“ Hlas Jima Lanea zněl spokojeně.

Odpovědělo sténání a kletby.

O půl hodiny později vypadalo všechno docela jinak. Nikdo nebyl zabit, ale téměř všichni zloději dobytka utrpěli zranění. Kromě toho měli všichni prázdné zbraně. Když se totiž dostali z přikrývek, sáhli sice téměř všichni po koltech, ale nestihli už vzít pásy s náboji. Proto nemohli zbraně znovu nabít.

Jim Lane a jeden z jeho lidí utržili škrábance od střel. Vyhledali a snesli na jedno místo všechny zraněné a rozdělali oheň, aby byla co nejdříve horká voda.

Anthony Drake obvazoval zraněné, některým dokonce

velice šikovně odstranil z údů olověné kulky a konejšil je.

„Nesmíte se tak zlobit. Zlost škodí žaludku. Už jsem viděl spoustu chlapů, kteří si zlobou přivodili nemoc. Dostali žaludeční vředy velké jak ořechy! Jednomu chudákovi dokonce i praskl žlučník. Představte si, co asi měl pořád v puse za chuť. No jo…“

„Ach, ty lumpe! O tomhle si určitě ještě jednoho dne popovídáme,“ zaskřípal zuby Kansas Pete. „Myslíte si, že jsme sem to stádo přihnali z Laramie jenom pro vás? Čtyřicet sedm dní už ty krávy ženeme…“

„ … a už toho máte určitě po krk, že? Proto se toho teď ujmeme my. Vy si teď pořádně odpočiňte! Vody a jídla máte přece dost. Sluníčko vám bude hezky svítit na kebulky. Bude to taková menší procházka – tři čtyři týdny – než se dostanete do Greenville, kde si budete moci obstarat koně – vaše koníky vám totiž vezmem, jo. Kdybyste ovšem denně urazili čtyřicet mil, mohli byste tam být už za týden…“

„Toho budete ještě trpce litovat, jako že se Kansas Pete jmenuju!“

„Jen máločeho člověk v životě nelituje. Jednou jsem znal jistého chlápka, který se zamiloval do překrásné holky. Byl dost malý. Jeho nevěstě bylo teprve sedmnáct. Cheche, v takovém věku ještě lidi rostou. No a za dva roky byla ta mladá paní o dvě hlavy vyšší než její manžel. Dovedeš si představit, jak ten chlápek litoval tak včasného sňatku!“

Kansas Pete odvrátil se zaklením hlavu. Anthony Drake mu pevně obvázal levé stehno a pak se ujal Jima Lanea.

* * *

Ted Boon hnal stádečko koní.

Bruče Wells, Jim Long a Ken Mortimer už objížděli

stádo a stlačovali dobytek těsněji k sobě.

Anthony Drake a Jim Lane zastavili na koních u ohně a rozloučili se se zdecimovanou skupinkou zlodějů.

„Nouzi mít nebudete – kromě toho čtyři z vás nejsou zranění. A pár mílí odtud vám dokonce necháme pár zbraní. Pořádně si odpočiňte a – nejezděte v našich stopách! To by pro vás nemuselo dopadnout dobře!“ Jim Lane pobídl koně a odjel.

Zloději za ním zvolali pár kleteb.

Anthony Drake ještě chvilku postál. Pozorně si prohlížel plavovlasého Kansas Peteho a dospěl k názoru, že toho člověka není radno podceňovat.

Kansas Pete byl silný, veliký, tvrdý a šlachovitý. Měl bezmasý, přesto ale kulatý obličej. Žluté oči mu žhnuly jako vlkovi. Hryzal si konečky kníru a zíral přitom mlčky na Anthonyho Drakea.

Ten se teď podivně pousmál.

„Pro mě to byla jen taková legrácka, Kansas Pete. O dobytek mi vůbec nejde! Máte peníze, abyste si potom mohli koupit koně a sedla?“

„Po tom ti může být houby – nemáme dohromady ani deset dolarů,“ zavrčel Kansas Pete.

Jeho lidé, ranění i zdraví, hleděli na Anthonyho, jak sahá do kapsy u košile a vytahuje svazeček dolarových bankovek.

„Tisíc dolarů vám snad bude stačit, co? Tady máte, jako menší bolestné!“

„Za to z tebe jednou sedřu kůži,“ vyštěkl Kansas Pete.

„Ach, tak jsem to nemyslel! Já si na svoji kůži dávám pozor – a tebe udržuje v kondici touha po odplatě a pomstě, Pete. Pro chlapa není nic lepšího, než když má před sebou pevný cíl – ovšem přijde na to, jaký cíl to je. Přeju ti, abys žil dlouho!“

Anthony Drake se mírně pousmál a pak se opovržlivě

uchechtl – bylo k neuvěření, jak rychle se výraz jeho tváře změnil. Obrátil svého černého hřebce a pomalu se vydal za stádem, které se už mezitím dalo na cestu.

O chvíli později už jel po boku Jima Lanea vedle osmi set neoznačkovaných krav. Nedaleko po jejich pravici hnal skupinku koní Ted Boon. Zamával na ně kloboukem.

„Jipíií."

„Ten taky nemyslí na další den, ani ne na další míli," zabručel Jim Lane.

„Já taky ne," zasmál se Anthony.

„Ale já ano! – Poslouchej, brácho: jsme teďka tak trochu piráti, kteří se pohybují na samé hranici zákona, velice těsně na hranici zákona a bezpráví. Ještě krůček a jsou z nás banditi."

„Člověk musí jezdit a bojovat – to je přece parádní zábava, Jime!"

„Ale nemá smysl, Anthony!"

„Celá příroda nemá smysl. Všechno bojuje o přežití, každý požírá toho slabšího – jednou ten, jindy onen. Vždycky jsem tě měl za silného dravce, který bere kořist jiným dravcům – tak, jak to dělám já, Jime, co se to s tebou stalo?"

„Nevím, kamaráde! Kolik je ti, Anthony?"

„Dvacet čtyři!"

„Mně je o deset let víc – a když jsme teď bojovali a zmocnili se tohohle stáda, cosi mi napadlo. Člověk přichází na svět za nějakým účelem. Nevím, jak ti to mám vysvětlit, ale chtěl bych vytvořit něco, co je trvalé. Podívej se na moje čtyři hochy. Jsou to správní, tvrdí a dobří chlapi, kteří si sice vy-vykládají zákony po svém, ale přesto ... Každý člověk se jednou dostane na křižovatku, na níž se- musí rozhodnout. Protože teď máme veliké stádo, stojíme i my na takové křižovatce. Můžeme dobytek prodat, pak peníze rozházet za pár týdnů nebo dokonce

dnů.“

„To je přece docela normální, Jime!“

„Znám pár rančerů, kteří začali s tuctem krav, Anthony. A my máme neoznačkovaných krav celé stádo. Musíme si jenom pořídit značkovací železo k vypálení znamení a najít si na západě volnou pastvinu. Z jednoho ranče bychom pak mohli udělat šest menších, pořídit si ženy, které by nám porodily děti, syny. Všechno se rozroste, rozkošatí, rozkvete! A přežije nás! Země je veliká, rozlehlá a volná. Máme šanci. Měli bychom se vydat touhle cestou. Ještě je čas!“

Jim Lane hovořil tiše, ale rozhodně a pevně.

Anthony Drake si pohrával s hřívou svého hřebce.

„A tví hoši ?“

„Kčertu! Kdybys jenom chtěl zůstat se mnou ty! My dva bychom dokázali tuhle zem změnit v království – jo, vím velice dobře, že jsi o něco lepší než já. Rád bych se spokojil s tím, kdybych byl ve všem na druhém místě.“

„Ohó, nejsem z těch, co se nechávají rádi něčím spoutat!“

„Máš strach ze zodpovědnosti, Ant-hony?“

„Doposud jsem byl volný jako, jako ... podívej se támhle na ty divoké husy! Táhnou na sever – a na podzim zase na jih. Ale nemáš špatný nápad. Jenže, co kdyby mě to jednou zase chytlo a já chtěl zase odjet?“

„To bych tě zastupoval – protože pryč bys dlouho stejně nezůstal. Nemáme domov, ale vytvoříme si ho! I orel má hnízdo, ne? Ruku na to, brácho ! Zkusíme to ?“

„Jo, zkusíme!“

Anthony Drake zvážněl. Stiskli si pevně ruce.

Pak mlčky, pokračovali v jízdě se stádem na Západ.

* * *

Den za dnem se pomalu vlekli na Západ. Týden za týdnem. Oheň rozdělávali na planinách, mezi kopci, v roklích a údolích, u řek v soutěskách, na poušti a nakonec u Snake River, u řeky, podél jejíhož jižního břehu postupovali.

Šest jezdců a stádo.

A Anthony Drake je vedl.

Už nějakou dobu cítil, jak je dobře, když má člověk určitou úlohu.

Šest jezdců a stádo.

Svedl je osud – byla to dobrá parta, tvrdá, silná, zkušená a s jasným cílem před sebou. Hodně jim podobných mužů projíždělo zemí křížem krážem a hledalo šanci. Ale jen málo z nich ji rozpoznalo.

Šest jezdců a stádo hledalo volnou pastvinu.

* * *

„A já ti povídám, že si ty ostruhy nekoupíš," zvolal divoce Bob Daniels a posunul si klobouk do zátylku.

Rázně se obrátil na prodavače.

„Pane Smith, ty ostruhy kupuju já."

„Buck Pouver přišel do obchodu první – vždyť můžu objednat ještě další pár! Za čtyři týdny můžeš tytéž ostruhy..."

„Do pekla, jako bych mohl čekat čtyři týdny – a kromě toho nechci nosit stejné ostruhy, jako tahle habánská žížala! Buď si ty ostruhy koupím já, nebo..."

Buck Pouver byl opravdu čahoun a vyzáblý. Byl synem Camerona Pouvera, předáka dosti početného klanu. A nedopustil, aby mu Bob Daniel, který byl zase nejstarším synem Nathana Danielse, hlavy Danielsova klanu, říkat žížala. Že je dlouhán, to věděl dobře, ale tu žížalu nemohl přenést přes srdce.

Oba následníci dvou mohutných rodů byli tedy připraveni svést kvůli páru nádherných ostruh boj.

„ … nebo? – No tak co?“ přerušil soptícího Boba Danielse a pravačkou sjel ke svému koltu.

„Kčertu!“ S tímto zakletím chmatl Bob Daniels po svém koltu. Prodavač zmizel za pultem. Třeskly dva výstřely. Pak zaslechl zasténání, kletbu a pád.

Vykouknul opět nad pultem.

Bob Daniels se vrávoravě přidržoval kraje pultu a Buck Pouver ležel nehybně na zemi.

„Och, vy blázni,“ zasípal pan Smith.

Zdálo se, že Bob Daniels měl průstřel v pravém rameni, protože kožená košile se mu začala tmavě zbarvovat. S námahou vzal levačkou kolt z bezvládně visící pravé ruky a namířil ještě kouřící hlaveň na Smithe.

„A teď už té žížale ostruhy neprodáš! Sem s nimi – a těch sto dolarů za ně ti zítra pošlu po jednom jezdci!“

Smith posunul ostruhy mechanicky po pultě. Bob Daniels zastrčil kolt, sebral ostruhy a odvrávoral k východu. Byl velký a mohutný. Jako všichni Danielsové měl tmavou pokožku a černé vlasy. V koženém oblečení vypadal téměř jako Indián, zvlášť když mu až po ramena sahaly dlouhé vlasy.

Vrhl ještě krátký pohled na nehybné tělo Bucka Pouverse, opřel se pak levačkou do dveří a vypotácel se z obchodu.

Smith hleděl na široká záda, kde díra po průstřelu zabarvila košili ještě krvavěji než vpředu.

„Za pár minut vykrvácí,“ zasípal Smith a vrhl se ke dveřím.

Venku se Bob Daniels právě s námahou pokoušel dostat do sedla svého pískově žlutého koně.

V té chvíli se objevil na rohu obchodu jezdec. Muž byl oblečen do žlutého koženého obleku. Vítr mu ještě víc

rozevřel nedopnutou vestu. Na zelené košili se zablýskla šerifská hvězda.

Byl to šerif Greenbacku, který si byl právě ve stáji pro koně.

„Hej, Bobe! Slyšel jsem dva výstřely! Ty jsi zraněn. Kdo je ten druhý?“

Pomalu se přiblížil k Bobu Danielsovi, který se teď obrátil, zády se opřel o koně a vytáhl kolt z pouzdra.

Šerif se zastavil a ani se nepohnul. Jen se svýma šedozelenýma očima zabodnul do zraněného mládence.

„Hej, Bobe, nedělej hlouposti! Každou chvilku se svalíš na zem. A jsi k tomu ještě opilý. Tak komu jsi udělal díru…“

„Chachacha, jenom běž dovnitř, Bille Draku! Sám se koukni na tu žížalu! A on to byl, kdo první sáhl po koltu! Já byl jen rychlejší, jo já byl rychlejší. Nikdo z Pouverových nestojí za nic, cheche-che.“

„Takže tys zastřelil Bucka Pouvera, no teda,“ zamumlal Bill Drake pomalu. Obrátil se k majiteli obchodu.

„Jak to bylo, Smithe?“

„Hádali se o ostruhy – óch, kéž bych je nebyl nikdy vystavil! – a Buck Pouver sáhl po zbrani. Ale Bob Daniels ji taky vytáhl a střelil. „Tak to bylo, šerife!“

Smith se při svých slovech stáhnul a zůstal stát ve dveřích svého krámku. „Podívej se na Bucka Pouvera,“ řekl mu Bill Drake a znovu se obrátil k Bobu Danielsovi.

„Zahoď bouchačku!“

„Ty mě nezavřeš, Drake, ty ne! My Danielsové máme obrovskou moc. Jedu, šerife! A ty mi v tom nebudeš bránit!“

Bill Drake dlouze vykročil, stál teď tři metry od zraněného, který se pořád ještě opíral o svého koně a zcela evidentně bojoval s vyčerpáním. Krev mu už pomalu vytékala z nohavic. Kdokoliv jiný už by upadl do

bezvědomí, ale Danielsové měli zvláštní výdrž, jeden jako druhý.

„Ještě krok, šerife, a budeš si moct zahrát poker v pekle s Buckem Pouverem," zachroptěl Bob Daniels.

„Jsem šerifem teprve sedm dní a tenhle okres sám je jedno peklo. – Ale já vás, divochy, už nějak zkrotím – a s tebou začnu! Odhod zbraň, Danielsi!"

Vtom šerif zařval jako puma.

Kůň Boba Danielse se ihned polekaně vzepjal a šerif se vrhnul vpřed. Kulka těsně minula jeho tvář, a pak spustil.

Bill Drake byl o deset let starším bratrem Anthonyho Drakea. Byl ještě silnější a tvrdší než Anthony, jen ne tak mrštný a ohebný. Zatímco Bill Drake byl ztělesněním houževnatosti, síly, železné tvrdosti a nezdolné odhodlanosti, Anthony Drake byl hravě mrštný. Bill Drake vyrazil Bobu Danielsovi kolt z ruky.

Vtom Bob Daniels upadl. Šerif vzal těžkého mládence na- ramena, jako by to bylo pírko. Odnesl ho ke své úřadovně, která byla šikmo naproti. Doktor tady v okruhu čtyř set mil nebyl.

* * *

Bill Drake pomalu vjel do dvora. Tam už se pod verandou hlavní budovy shromáždilo na dva tucty mužů. Na verandě stál starý, bělovlasý, trochu vyzáble a scvrkle vypadající Cameron Pouver. Za ním stálo jeho pět synů.

Ženy a děti vidět nebylo.

„Pošleme celé to plemeno k čertu. A kořist, kůže i koně rozdělím mezi vás," křičel právě Cameron na své tvrdé, bezohledné chlapy. Byli to všechno jezdci, kteří za sebou zanechali spoustu zla a trápení a přišli do tohoto kraje jen proto, že už se nesměli ukázat v jiných státech. Byla to

divoká sebranka, ale Cameron Pouver a jeho synové vládli tvrdě. Šest Pouverových dokázalo docela dobře tuhle divokou, nebezpečnou a ze samých zlosynů složenou tlupu vést, krotit a dokázat s ní takřka nemožné. Tihle lidé byla banda pirátů. Starý byl kapitánem a synové jeho lodníky.

Bill Drake to už věděl, a když na sobě ucítil pohledy dvou tuctů párů očí, tvrdě a vzdorovitě se ušklíbl.

Projel na koni mezi rozestupujícím se davem a zastavil u zábradlí verandy. Kovbojové vytvořili kruh a Bill Drake se cítil, jako by byl jedním z nich. Ale to mu nijak nevadilo. Posunul si klobouk do týla a zadíval se mlčky na starého Pouvera.

Pak si jednoho po druhém změřil jeho syny.

„Hledáš Bucka ?“ zeptal se starý Pouver, „ten je mrtvý! Zastřelili ho! Jeden mizera parchantskej ho zastřelil! Je fajn, žes Boba Danielse hned zavřel, šerife! No a my se společně postaráme o zbytek a vyženeme celou tu Danielsovu bandu z kraje! Proto jsi přece přišel, co šerife?“

Starý Pouver sklonil hlavu na stranu a zadíval se na Billa Drakea. Ten bezděky pomyslel jaký je ten stařec nemilosrdný rváč. „Zprávy se v tomhle kraji šíří rychle – už to tedy víte,“ zamumlal si spíše pro sebe. Upřel ostrý pohled plně na šéfa bandy. A pohledy obou mužů na sebe doslova narazily, jinak to popsat nelze.

„Já jsem šerif! A ty se svými lidmi nepodnikneš nic proti Danielsům. Mezi vámi nebude válka! Dva vzteklí a bláznivý mládenci na sebe vystřelili, nic víc se nestalo. Jeden z nich je mrtev – a ten druhý půjde před soud. To je všechno, Camerone Povere!“

Bill Drake se v sedle trochu předklonil. Pevně a tvrdě se zadíval do Pouverových očí.

Ten uhnul pohledem a zíral pár vteřin mlčky na

šerifskou hvězdu. „Šerif? Checheche, šerif? Ty nejsi náš šerif! Ty jsi šerif Greenbacku! Šerifem tě udělali ti poseroutkové osadníci a farmáři z Greenbacku. Ale ani Pouverové ani Danielsové žádného šerifa nepotřebují! My sami jsme moc v tomhle kraji. Každý z nás by tady dokázal vládnout a vyhnat odtud všechny ostatní. Drž se v téhle věci zpátky, šerife! Tahle hra se hraje podle prastarých pravidel, pravidel starých jako lidstvo samo! A ta pravidla jsou dobrá."

„Já tady zastupuju zákon, Pouvere!"

„Ne na mých pozemcích! Zmiz hezky rychle, nebo ..."

„Pak Camerone Pouvere tě musím zatknout pro podněcování k nepokojům! Dej si osedlat koně a jedeme do Greenbacku!"

Hlas Billa Drakea zněl pevně a odhodlaně.

Cameronu Pouverovi se rozšířily úžasem jeho oči bez řas, otevřel ústa, zalapal po dechu jako ryba a vyrazil krátké zachechtnutí.

„To má být vtip, nebo jsi skutečně takový blázen, Drake? Copak jsi opilý, nebo jsi zdětinštěl?"

„Můžeš se mi teďka klidně, Pouvere, vysmívat, protože se cítíš silný. Ale za mnou stojí zákon! I sem, do tohohle kraje se jednou vrátí klid. – Nepřivolávej na sebe a na svoje lidi provinění, za která budete muset v budoucnu pykat. Zákon je stále silnější! A teď jdeme, Camerone Pouvere!"

Ten se přímo soucitně pousmál.

„Drake, teď už je mi to dokonale jasné: ty ses zbláznil!"

„Jsi zatčen, Pouvere!"

Bill Drake vytáhl neuvěřitelně rychle kolt a namířil před sebe. „Dost řečí! Teď půjdeš se mnou!"

Pouver dostal najednou záchvat smíchu. Jeho synové se rozesmáli také a za pár vteřin se chechtali všichni chlapi na dvoře.

Je to také k smíchu, když si pomyslíme, že Cameronu Pouverovi by stačilo jen mrknout okem a Bill Drake by byl ve vteřině mrtev. Není přece možné prodrat se doprostřed vlčí smečky a napadnout beztrestně jejího vůdce.

Ale Bill Drake šel svou cestou. Byl šerifem a byl sám. Stál sice za ním zákon, ale v tomto kraji ho ještě neuznávali. Bill Drake velice dobře věděl, že zakrátko bude mrtev nebo přinejmenším těžce raněn. Ale kráčel dál svou cestou, neomylně a odhodlaně. Mířil hlavní pistole na Camerona Pouvera. Občas, když kůň pod ním udělá malinký pohyb, se temně modrá hlaveň zachvěje jako střelka kompasu.

A náhle se Cameron Pouver přestal smát.

Zmlkli i ostatní.

„Drake, zastrč tu bouchačku a necháme tě odjet. Jestli ne, je po tobě."

„Já tě dostanu, Pouvere – a možná ještě další dva tři. Budu střílet, i když budu umírat a ty to dobře víš, Pouvere. Tak jdeme!" Velký kruh kovbojů kolem Billa se semknul. Věděl, že Pouvera může zastřelit a věděl, že je to jasné i starému Pouverovi. Byla to čistě věc nervů.

Zdálo se, jako by Pouver a Drake byli najednou docela sami, alespoň měli takový pocit. Pouver nasucho polkl.

„Počítám teď do tří," řekl Drake klidně. „Jedna – dvě – tři..."

Cameron Pouver zvedl ruku.

„Šerife," začal.

A pak se stalo něco neočekávaného. Pouver nemusel ani hnout prstem a Drake prohrál.

Z kruhu kovbojů zasvištěl vzduchem konec pětimetrového býkovce a ovinul se kolem ruky, ve které šerif držel revolver.

Výstřel sice třeskl, ale kulka se zavrtala do střechy verandy. Pak šerifa strhli z tancujícího koně a chytlo jej

tolik rukou, že se nemohl ani pohnout.

„Dejte mu deset ran bičem, pak ho posaďte na koně a nechtě ho ať jede!“ zvolal Cameron Pouver sípavě.

Pouver byl vztekem bez sebe. Když Drake odpočítával, udělalo se mu zle. Už měl namále. A zabránil tomu jeden jezdec s bičem. Jen tak bylo možné šerifovi zabránit, aby vystřelil přesně, protože měl palec na spoušti. Kdyby na Drakea vystřelili, stačil by ještě zmáčknout a určitě by sebral ještě na poslední zlomek sekundy energii k tomu, aby držel hlaveň zpříma.

Takhle to tedy dopadlo.

Cameron Pouver a jeho synové stáli u zábradlí verandy a opírali se o ně. Dole pod nimi teď strhávali šerifovi z těla bundu a košili. Samozřejmě se bránil, kopal a dostal za to několik ran pěstmi.

Pak jej položili břichem k zemi a klekli si na jeho roztažené paže a nohy.

A jeden z chlapů, který je zvlášť rozběsněný, zaujal s býkovcem postoj a čekal na šéfův rozkaz. Tenhle kouzelník s bičem byl schopen zasáhnout ve vzduchu dolarovou minci a mrštit jí do neuvěřitelné dálky. Vykouzlí Billu Drakeovi na zádech na milimetr přesný vzorek, jehož jizvy už nikdy nezmizí.

Bill Drake nevydal ani hlásku – bylo slyšet jen sípáni člověka, který vydává všechny své síly, zbytečně a bez úspěchu. Měl dozajista síly za tři průměrné chlapy, ale proti šesti tvrdým silákům neměl šanci.

Cameron Pouver zkřížil kostnaté ruce na zábradlí. Trochu zaváhal. Nakonec trochu vysunul bradu. Úzké rty se sotva pohnuly. „Nandej mu to!“

Muž s bičem zavířil dlouhým býkovcem ve vzduchu a nechal ho hned dopadnout na nahá svalnatá záda Billa Drakea.

Vtom se ozval ostrý, rozhodný hlas:

„Nechtě toho! To nestrpím! Mám nabité obě hlavně!“

Byl to energický dívčí hlas. Jeho majitelka stála v okně verandy a mířila dvouhlavňovou brokovnicí na otce a bratry.

Betsy Pouverová bylo dvážné děvče – nebyla sice vysloveně krásná. Vlasy měla jako červené zlato nebo jako vyleštěnou měď. Její tyrkysové oči zářily jako hvězdy na nočním nebi zdejšího kraje. Kulatou hlavu měla hrdě a sebejistě posazenou na ne zrovna úzkých ramenech.

„Pusťte hned šerifa! Ale okamžitě! Přísahám, že to zmáčknu! A teď počítám! Jedna – dvě – tři ...“

Jezdci se zvedli a uvolnili Billu Drakeovi nohy a ruce. Vstal a odešel ke svému koni a vyšvihl se do sedla.

„To jste neměla dělat, slečno Betsy!“

„Jeďte, šerife! Nesnesu, aby mlátili muže, který má více odvahy než celá tahle sebranka dohromady. Jsem sice jenom holka, ale nepřipustím, aby naši lidé bili opravdového džentlmena! Jeďte, šerife!“

Bill Drake ještě zaváhal. Podíval se na Camerona Pouvera, který zase zíral na svou jedinou dceru a nevěřícně si ji prohlížel.

Náhle starý pirát vztekle zavrčel, vrhl se k oknu a chmatnul po brokovnici.

„Jeďte, šerife!“

Ten výkřik byl plný zoufalství a strachu.

Kovbojové přiskočili k Drakeovi. Ten nechal svého koně poskakovat a kroužit, vjel s ním do zmateného davu, svalil dva tři muže, čtvrtého praštil pěstí po klobouku, pátému kopnul do tváře a vyjel branou dvora ven. Ihned zahnul doleva a dostal se tak na chvíli ze směru výstřelů.

„Sundejte ho ze sedla!“ hulákal starý rančer a vyrval přitom dceři brokovnici. Za vlasy ji napolo vytáhl z okna a fackoval ji tak dlouho, dokud ho synové neodtrhli.

Mezitím už kovbojové doběhli k bráně dvora. Bill Drake

ještě nebyl mimo dostřel. Kulky svištěly jako podráždění sršni. A pak dostal zásah do nahých zad. Téměř z koně spadnul, ale ze všech sil se držel v sedle. Další kulka ho zasáhla do levého ramenního kloubu. Pak sebou bolestí trhnul kůň, divoce zaržál a vyrazil zase vpřed. Bill Drake křečovitě sevřel železnou pěstí opratě, přimkl svalnatá stehna k tělu koně a zůstal v sedle.

Ale cítil, jak mu z těla uniká život, bojoval ze všech sil s vyčerpáním.

Kovbojové mezitím doběhli do ohrady, aby osedlali koně.

„Dostali jste ho?“ řval Cameron Pouver.

Jeden z mužů se obrátil.

„Je raněn! Kůň ho veze dál!“

„Jeďte za ním tři. Další se mnou pojedou k Danielsům! Jedem, pohněte sebou!“

Za pár minut jezdci vyrazili z ranče.

Betsy Pouverová je pozorovala z okna svého pokoje v podkroví. Viděla, jak se skupina rozděluje a tři jezdci se vydávají ve směru prchajícího raněného šerifa.

Pak se obrátila, stoupla si před zrcadlo. Měla nateklý obličej a bylo vidět stopy tvrdých dlaní jejího otce.

Ponořila do kbelíku s vodou šátek a přitiskla si jej na tvář. A když tak stála a čekala, až palčivá bolest ustoupí, opět pomyslela na šerifa.

„Musím jet za nimi. Ti tři chlapi jsou schopní jej zabít! Och, jak nenávidím tuhle sebranku, která u nás pracuje! Jak nenávidím otce, který celý klan žene do neštěstí.“

O chvíli později vyběhla z domu.

Rychle pak vyjela branou ven a dostala se za nedlouho k řece. Stopy koní byly zřetelné. Když se pak na druhém břehu zastavila, zaslechla z křoví tiché sténání. Otočila hlavu a spatřila na úzkých lístcích trávy čerstvou krev.

Ihned jí bylo jasné, že jezdci pronásledují šerifova koně

bez jezdce. Tři kovbojové se určitě upnuli na zřetelnou stopu a ve spěchu je vůbec nenapadlo podívat se do křoví.

Betsy sklouzla ze sedla a za chvíli už klečela u Billa Drakeho, který právě s druhým zasténáním otevřel oči.

Co Betsy Pouverová v další půlhodince udělala, připadalo jí později jako sen.

Nejprve spěchala k řece a našla tam hned bahnité místo. Opatrně nanesla bahno na Drakeovy rány a zabránila tak alespoň prozatím krvácení. Pak se opět vyšvihla na koně a odjela domů, ranč byl od řeky jen necelou míli. Když vjela do dvora, stály tam už i ženy jejích tří nejstarších bratrů.

Poblíž se krčilo bázlivě několik malých dětí.

„Vytáhněte lehký vůz a zapřáhněte ho! Naložte do něj slámu a přikrývky a rychle!“

Po těchto chvatně pronesených slovech spěchala Betsy do domu a sebrala tam obvazy, jód a další potřebné věci.

Když zase vyšla ven, připravovaly její dvě švagrové vůz – třetí držela v náručí miminko.

„Co se stalo, Betsy?“

V očích žen se zračil strach.

„Jeli k Danielsům, aby jim vypověděli boj. Všichni se zpátky nevrátí a dost možná budou mezi oběťmi i vaši muži – moji bratři. Táta už se postará o to, aby tekla krev. Nový šerif tady byl, aby tomu zabránil. Stříleli na něj a zasáhli ho. Teď leží raněný v křoví u potoka. Odvezu ho do Greenbacku. Náš klan z tohohle kraje jednou vyženou jako hordu banditů. Vaše děti nebudou mít domov. To, co jsme si vystavěli, bude vniveč. Já tomu jen tak nečinně nehodlám přihlížet. Zachráním šerifa, protože nechci, aby se jednoho dne dostal můj otec a mí bratři před soud!“

„Bob Daniels prý zabil tvého bratra Bucka,“ zamumlala Mary Pouverová trpce.

„Když ztratí rozum dva blázni, nemůže tím trpět celá

rodina! Ano, Buck je můj bratr – ale byl taky ze všech Pouverů největší gauner!“

„Jsi tvrdá, Betsy!“

„Jen tak lze zabránit dalšímu neštěstí!“

* * *

Zastavila před šerifovou úřadovnou a už přemýšlela, jak bez pomoci dostane těžkého Billa Drakea do postele.

Snad mi pomůže barman a majitel koně, pomyslela si á užuž chtěla seskočit z kozlíku vozu.

Vtom z přítmí chodníku vystoupil vysoký muž.

„Hallo, slečno, jdete taky za šerifem? Ten se ještě nevrátil.“ Přitom se muž trochu uklonil a zvedl obličej tak, že si pohlédli do očí.

„Kdo jste a co šerifovi chcete?“ zeptala se Betsy. Ale muž se už podíval do otevřeného vozu.

„Ójé, tady někdo leží na seně!“

Škrtl sirkou a ta osvítila bledý obličej Billa Drakea a současně tvář vysokého cizince.

Anthony Drake ho poznal.

„Co s ním je, slečno? – Je to můj bratr.“

„Je raněn! Vy jste opravdu jeho... ?“

„Jó, už jsem zaslechl, že šerif Greenbacku se jmenuje Bill Drake a byl jsem na něj hrozně zvědavý. Proto jsem tady taky čekal tak dlouho.“

„Bratr – jeho bratr, no to je fajn. Už nebude sám! Vy jste jeho bratr!“

„Jasně! Otevřte dveře. Můžu ho nadzvednout? Nebo je tak těžce raněn, že...“

„Můžete ho přenést – obě kulky mu zasáhly levé rameno. Myslím, že už levačkou nikdy nepohne a ...“

„All right, slečno ...“

„Pouverová – Betsy Pouverová.“

Anthony Drake mezitím sklopil stranice korby vozu.

Sklonil se nad bratrem v bezvědomí, ale náhle obrátil hlavu. Pod krempou klobouku mu žhnuly jasné oči.

„A komu Bill vděčí za to, co se mu stalo? Dnes odpoledne tady byli Danielsové a vytáhli z cely svého nejstaršího kluka. Slyšel jsem to v baru. Oba strážci ve vězení nebyli zrovna moc odvážní. A soudci Boydovi se jenom vysmáli. Takže komu Bill…“

„Mému otci, mým bratrům a našim lidem za to vděčí…“ začala Betsy.

Vtom přiskočil k ní, chytil ji za ramena. Stál před ní mohutný, o hlavu vyšší.

„Pouverové. O těch jsem za posledních pár hodin taky leccos slyšel! A vy jste dcera?“

„Jo.“

„A proč jste …“

„To je moje věc, pane …“

„Milujete ho?“

„Ne!“

„Proč se tedy stavíte proti vlastní rodině a chráníte postřeleného šerifa?“

„Váš bratr je správný chlap – a naši lidé jsou piráti. Bill nemá žádné přátele, se kterými by mohl počítat a …“

„All right!“

Pustil ji. Možná tušil, co se v ní odehrávalo. Bez zvláštního úsilí zvedl raněného z vozu. Betsy pomyslela na chvíli, kolik síly tenhle muž musí mít.

„Jděte, prosím vás, napřed a rozsviťte světlo!“ Jen z trochu sevřeného hlasu byste poznali, že nesl těžké břemeno.

O pět minut později už Bill Drake ležel v posteli. Na stolku hořela stará petrolejka. Betsy seděla na kraji lůžka, rovnala popadané obvazy a otírala mu z obličeje pot.

Anthony Drake se rozhlížel po kanceláři. Všechno

zařízení bylo rozbité a polámané. Čtyři cely byly % otevřené a prázdné. Našel poloprázdnou láhev whisky a vešel zpátky do malé ložnice.

„Dejte mu pár kapek. – Možná má na srdci něco, co by nám chtěl říct, než ho roztřese zimnice."

Podal láhev Betsy a postavil se k hlavám postele, mlčky, vyčkávavě veliký, vážný a jaksi výhružný.

Po chvíli Bill Drake zasténal, loknul si silné whisky, znovu zasténal a otevřel oči.

„Už zase – tentýž anděl. Takže jsem opravdu v nebi," vzdychnul.

Betsy se usmála a utřela mu whisky z brady.

„Ležíte ve své posteli, Bille Draku. Hned dojdu pro soudce Boyda. Ostatně, Danielsové dnes odpoledne osvobodili vašeho vězně."

„Ach, o jednu mrzutost víc nebo míň, na tom už nesejde. Ale když byli Danielsové tady, nenarazili Pouverové na žádný odpor. Vsadil bych se, že celý Danielsův ranč je v plamenech. – Jo, to je to nejmenší, co by mohl..."

Bill Drake náhle zmlknul. Teprve teď si všiml rozložitého nehybného muže u konce postele.

„Hej, Betsy, podejte sem, prosím vás, ještě lampu, ať si prohlédnu tohohle dlouhána trochu důkladněji," zachraptěl – a v očích se mu to zalesklo jistým vzrušením.

A dívka vzala lampu a postavila se k Anthonymu a posvítila mu do tváře.

Oba bratři se na sebe dívali – dlouho, mlčky, zkoumavě.

„Ahoj, malej," usmál se nakonec Bill unaveně.

„Ahoj, velkej," Anthony se mírně usmál.

Pak se pohnul, přistoupil k boku postele a posadil se.

„Jseš v bryndě, co, Bille?"

„Už to nějak zvládnu, Anthony."

„Tak to je fajn. Chtěl jsem za tebou stejně jako za šerifem jít.“

„Ach, tys nevěděl, že tady …“

„Ne, přišli jsme sem teprve dnes v poledne – přes východní soutěsku.“

„Kdo, Tony?“

„Jim Lane, Ted Boon, Bruce Wels, Jim Long, Ken Mortimer a já. Hledáme kus volné pastviny pro naše stádo. Slyšel jsem, že pastvina mezi Coyotte Hills a Blackfoots a od Wood Hills až k výběžkům Owyhee je volná. To bylo asi pro malé lidi příliš velké sousto. Pro nás ne! Chtěl bych tedy nechat zaregistrovat podle územního práva šest pozemků. Budeme je obdělávat, postavíme na nich domy a budeme používat k tomu patřící pastviny. Máš něco proti, brácho ?“

Bratři si opět pohlédli do očí. Bill ještě jednou zkoumal tvář svého bratra.

„Ty a chovatel dobytka? Copak už tě nebaví ježdění a karty? Kde ses toulal celé ty roky? Proč chcete začít zrovna v tomhle zatraceném koutě země, kde byste měli za sousedy Danielsovy a Pouverovy? Co jsou ti tví kumpáni zač?“

„Dost dobří pro mě a dost dobří pro každého protivníka, který by nás chtěl zatáhnout do nějaké kaše, dost dobří na to, abychom se dokázali postarat o dobytek, o pastviny a o svoje živobytí.“

„Ojé, tak to musí být dobrá parta, Tony, vážně, schopní hoši!“

„Možná ještě tvrdší, než si myslíš, Bille.“

„A ty jsi jejich šéfem?“

„Jo, já je vedu.“

„Och, slyšel jsem toho o tobě hodně – nic zlého, ale taky nic zvlášť dobrého. Těší mě ovšem, že máš před očima pevný cíl. Fajn, soudce zaregistruje vaše pozemky.

Za tři roky budete moct dostat úřední potvrzení. Ale já pro vás můžu udělat velice málo. Danielsové a Pouverové mě odtud vyženou. Pak se začnou rvát mezi sebou a celý kraj se rozdělí na dva tábory. I vy do toho spadnete. Jenže jak tě znám, budeš se chtít se svými kamarády držet zpátky. Takže budou bojovat i proti vám, protože někoho třetího tady nestrpí. Se svými muži máš ovšem šanci to celé peklo přečkat se zdravou kůží. Přeju ti hodně štěstí, brácho. Ale nikomu neříkej, že jsi můj bratr, jinak ...“

„...jinak? Co by se stalo jinak? He?“ Anthonyho hlas nezesílil – zněl melodicky a plně jako vždy.

„Jinak? Chachacha, jinak tě pošlou k čertu stejně jako mě!“

Po těchto slovech Bill Drake vyčerpáním usnul.

* * *

Anthony Drake byl na cestě k soudcovu domu. Náhle zaslechl zvuk kopyt. Ulicí se blížili tři jezdci. Přitiskl se do stínu domu a vyčkával. Necelých pět metrů od něj zastavili jezdci koně.

„V šerifově domě je světlo. Takže je přece jenom ...“

„Před dveřmi stojí vůz,“ zavrčel druhý z jezdců.

„A ta kára je zatraceně podobná naší. Vsadím se, že ta holka ho sem zavezla, zatímco my jsme pronásledovali jeho koně,“ zasyčel třetí jezdec.

„Co uděláme teď?“ zeptal se první.

„Splníme příkaz starého. Odvezeme tu holku zpátky na ranč. Ale mohli bychom si pro jistotu uvázat šátky.“

„Nerad střílím na raněné chlapy,“ zavrčel druhý muž zase.

„Když nesplníme rozkaz starého, vyžene nás odtud,“ syknul třetí.

Chlapi seděli chvíli bez hnutí v sedlech. Pak sklouzli

dolů, uvázali koně u kůlu. Sami si pak ovázali na obličeje šátky a vystoupili na dřevěný chodník. Pomalu – cinkot jejich ostruh bylo sotva slyšet – se pohybovali k šerifovu domu. Ze dvora zaštěkal pes. Anthony Drake se ještě bleskurychle rozhlédl po ulici a spatřil u kůlu před Oregon Star uvázaného osamělého koně. Pak se vydal následovat tři chlapíky jako neslyšný stín.

Muži se zastavili před domem. Jeden z nich nakouknul škvírami zavřených okenic, jimiž pronikaly paprsky světla. Zdálo se, že ostatním něco pošeptal, protože ti teď jednali velice rázně. Rozrazili dveře a zmizeli uvnitř.

Ten, který zůstal venku, se zase díval škvírami v okenicích. Když ho nakonec napadlo rozhlédnout se kolem sebe, bylo už pro něj pozdě.

Anthony již stál vedle něj a udeřil. Pažba koltu dopadla na klobouk a na hlavu pod ním, ozval se tupý zvuk. Anthony chlapa položil podél stěny, sám otevřel dveře a vklouzl dovnitř neslyšně jako liška do kurníku.

V téže chvíli zaslechl z kuchyně tichý výkřik. Pak se objevila široká ramena muže, který za sebou vlekl Betsy.

Anthony kopnul chlapíka pod kolena tak, že se svalil dozadu, a zasadil mu ještě ránu koltem. Ještě než překvapený chlap dopadl na zem, byl v bezvědomí. Současně strhl na sebe Anthony dívku a už musel střílet, protože vzadu za Betsy se v kuchyňských dveřích objevil další muž a hned sáhnul po pistoli. Tenhle chlápek mimochodem ještě žvýkal kus studeného masa, který si vzal z hrnce na stole, protože i bandité mívají hlad.

Žvýkání ale hned nechal, protože Anthony ho zasáhl do ramene, takže upustil kolt a vyplivl i maso, aby se mohl lépe nadechnout. Anthony se vydal ke dveřím ložnice.

„All right, Bille. Byli to jen tři pocestní, kteří tě chtěli zabít. Jednoho teď musím obvázat, protože má stejný problém jako ty. Pošlu je potom na voze na jejich ranč.

Vyřídí svému šéfovi od tebe pěkné pozdravení, co?“

Než mohl vyčerpaný Bill Drake cokoliv odpovědět, zmizel Anthony ze dveří. Nejprve se ujal chlapa v bezvědomí, který ležel před domem. Tlumené výstřely v domě zřejmě probudily pár spáčů v sousedství, protože bylo slyšet, jak bouchají okenice a dveře.

Anthony zavřel domovní dveře. Betsy mu při obvazování raněného mlčky pomáhala. Chlap sténal a brečel bolestí.

„A ty si myslíš, že Billu Drakeovi přitom bylo fajn?“ zavrčel Anthony.

Na domovní dveře a na okenice zabušilo několik párů pěstí.

„Kdo je tam venku?“ zahlaholil Anthony.

„Soudce Boyd!“

„Vpusťte ho dovnitř, Betsy,“ kývl Anthony. Právě skončil, když soudce vklouzl dveřmi.

„Ach, ten cizinec z dnešního odpoledne a Betsy Pouverová! Co to má znamе ...“

„Zavřete dveře! Šerif leží v posteli! Nebo – počkejte! Nejprve propustíme tyhle tři pocestné. Ti totiž chtěli vyřídit Billa Drakea.“

„Tak je hned zavřete do cel!“

„Proč ? Aby tentokrát přišli zase Pouverovi? Už jste přece zjistil, že tady nemůžete mít žádné zajatce, protože buď Danielsové nebo Pouverové to tady všechno převrátí vzhůru nohama. Jenom nechtě ty chlápky, ať si táhnou!“

Dva omámení se začali pozvolna hýbat. Jednomu z nich vrazil Anthony špičku bot pod žebra.

„Vstávat, lotře.“

Muž se vrávoravě napřímil a okamžitě pochopil celou situaci. I druhý se probral a držel se za hlavu.

Anthony chytil oba za košili, trochu jimi zatřásl, dokud nezískal dojem, že zase dokážou trochu vnímat a

uvažovat.

„Dávejte dobrý pozor, vy dva," řekl mírně, jako by si kupoval u pekaře dvě housky. „Venku stojí vaše koně a váš vůz. Naložíte teď svého raněného kumpána na vůz a zmizíte."

Oba jezdci se ztvářili udiveně, pak pohlédli k soudci, který sám nevycházel z úžasu.

„Jo," zaskřehotali chlapi jako jeden.

„A pak ode mne vyřídíte vašemu šéfovi hezké pozdravy. Řekněte mu, že můj bratr je těžce raněn, takže se teď nemůže bít. Jestli ten starý lotr Cameron Pouver chce za každou cenu vyřídit nějakého Drakea, ať se příště obrátí na mě – já jsem šerifův bratr! Jmenuju se Anthony Drake! A vyřiďte tomu starému všivákovi, že už jsem o něm leccos slyšel. Jestli mému bráchovi ještě jednou něco podobného provede, dojdu si pro Camerona Pouvera třeba doprostřed jeho smečky dvounohých vlků a pošlu ho tam, kam už pěkně dlouho patří. – Tak! To je všechno! Zmizte!"

Pustil oba kovboje. Ti zvedli raněného a vynesli jej z místnosti. Venku ve tmě stálo několik lidí mlčky pozorujících všechno dění. Anthony ledabyle pokynul soudci. „Zeptejte se šerifa – ani v nejmenším nemá námitek, abychom se tady s mými kamarády usadili. Zaregistrujte naše pozemky!"

„Za pár dnů za vámi přijdu a podívám se na to," zamumlal soudce. Přitom se zadíval na Anthony ho jako člověk, který poprvé uviděl zebru.

* * *

„U všech mořských potvor! Kdo z nás dvou mořských vlků přišel na Trinidadu na ten hloupý nápad plavit se s plnými plachtami do téhle zatracené země a k tomu ještě

jet na takových hnusných oslech, co člověku stlučou mozek na máslo, co na nich člověk dostane mořskou nemoc a co se dají ovládat asi jako starý hroch ? Kčertu, u všech kulí, kdo na ten blbý nápad přišel, co?“

Ten, kdo tak zuřivě rozprávěl, měl postavu ... a byl oblečen do teď už ovšem velmi omšelého lodnického oděvu. Protože se právě myl v řece, měl horní polovinu těla nahou. A jaké tělo to bylo! Anthony Drake, který číhal za ním v křoví, ještě nikdy na nikom takové svaly neviděl.

Anthony zavětřil kouř ohně, uvázal koně a připlížil se k tábořišti těchhle dvou podivínů.

Druhý muž byl vysoký jako sloup, přinejmenším jako harpuna na žraloky —a jistě i tak ostrý a rychlý. Měl na sobě široké kalhoty z plachtoviny a červené tričko. Jeho mahagonově hnědá tvář svou divokostí připomínala piráta.

„Já přišel na ten nápad, Jacku,“ zavrčel dlouhán, „protože jsme ve Friscu rozmlátili celou hospodu a kapitán už nemohl škodu vyrovnat, protože zvednul s lodí kotvy. Neměli jsme se holt spoléhat na to, že ten staroch nevyrazí bez harpunáře a tesaře. Vyhrožoval nám tím! A ten hnusný pes to taky udělal! No a kam jsme měli jít, když nás pustili z lapáku? V přístavu nebyla žádná loď, co by nám pasovala a za náma hoši od policie! No tak, ty vorvani, kam jsme měli jít, co ?“

„Ale proč už tři měsíce táhneme na sever ? Proč jsme, Tommy, nezůstali na zlatých polích ?“

„Protože v každém táboře, v každém městě, v každém hotelu vždycky něco vymamlasíš. Protože nás odevšad vždycky hnali se střelbou. Protože jsme vždycky museli táhnout o kousek dál, kde tě ještě neznali, ty trpubo. Teď se tady v tomhle kraji usadíme a na celou tu plavbu po moři zapomenem. Já už se na solené maso nemůžu ani podívat a zrovna tak na suchary plné červíků. A už ani

nechci vidět švábы, co ti při spaní padají do huby. Chci mít dům, zahradu, pár polí, krávy, prasata, ovce a slunko. Dej sem ruku! Začneme znova!“

Po téhle dlouhé řeči se dlouhán vysmrkal a nastavil obrovi tvrdou dlaň.

Jack Nelson – tak se ta pochodující almara jmenovala – chvíli přemýšlel, a pak váhavě plácnul.

„Dobrá, usadíme se tady. Postavím ten nejhezčí dům na tisíc mil široko daleko!“

Oba bývalí námořníci se chtěli opět věnovat svým věcem, když vtom se zvedl Anthony Drake a přiblížil se k ohni, nad nímž visel starý kotlík.

„Hallo! Jste v tomhle kraji cizí?“ smál se.

„Jak se tady ten chlap tak rychle vzal?“ zavrčel Jack Nelson udiveně.

„Vypadá zatraceně podobný honákovi krav,“ pronesl Tommy Gray vyzývavě.

Zdálo se, že oba zapomněli, že se chtěli začít hádat.

„Před půl hodinou jsem zaslechl řvát buvola a paviána,“ šklebil se Anthony Drake. „A když jsem přišel až sem, uviděl jsem vás. Vy snad tvoříte voj nějakého suchozemského námořnictva? Váš ranní zpěv nezněl špatně. Měli byste vystupovat pro obveselení v barech. Zavři klapačku, tlusťochu, aby tě nebodla včela do mandlí.“

Jack Nelson skutečně zavřel pusu. Pak zasténal:

„Tommy, to je opravdu ten nejdrzejší kovboj, kterého jsme v tomhle kraji potkali. Já mu ale ukážu, co to je respekt před starým, dobrým námořníkem!“

„Ne, tentokrát to vyřídím já,“ usmál se Tommy Grey a obrátil se k Anthonymu.

„Jsme docela mírumilovní lidi, ale... Tak pojď, hochu!“

Anthony se usmál. „Moment,“ řekl, „vidím, že jste vážně čestní námořníci. Tak si napřed odložím pás s

náboji.“

Udělal to a pak to začalo. Dlouhán byl mrštný jako stín letícího ptáka. A Anthony rychlý jako panter. Dostal dvě tři rány a předním hákem pak dlouhánovi málem odtrhl jeho pirátskou hlavu od ramen. Pak ho praštil do jater, dostal hák pod bradu, dostal ránu pod pás a sám zasáhl protivníkovi krční tepnu.

Dlouhán se skácel jako věšák na šaty a už dál nemůže.

Jack Nelson zatím jen přihlížel z povzdálí.

„Tos udělal docela dobře, ale s Tommym stejně nic moc není. Ten už totiž tři dny nic nejedl. No tak, teď to napravím já.“

Rozběhl se jako buvol, narazil do Anthony ho, chtěl ho obejmout. Ale ten ho chytil na prsou a povalil ho na záda, táhl se za ním a skrčil nohy pod protivníkovým břichem.

Pak jej odhodil nebo spíše odstrčil pryč a vyskočil jako pružinka.

I Jack Nelson byl rychle na nohou, ale ne tak rychle jako Anthony. Právě když se napřimoval, dostal hák kolenem do zad. Když stál zase na nohou, tvrdý úder pěstí mu stlačil žaludek až k samé páteři. A pak dostal ještě jeden přesný zásah, takže jenom zakýval hlavou. Bručel jako medvěd. V očích měl úžas. Prostě nechápal, že ho někdo může přemoci.

„Och, ty lotře, ty nejlotrovatější z kovbojů! Já ti ještě ukážu, i když před tebou smekám!“

Vrhl se vpřed, chtěl Anthonyho znovu obejmout, ten se ale před jeho náručí uhnul, těsně před Jackem Nelsonem se pak napřímil a vší silou narazil svou hlavou o jeho bradu. Současně mu zasadil levačkou ostrý úder do břicha. Skoro současně se oba posadili na zem a překvapeně na sebe zírali.

Jack Nelson nepatrně pohnul hlavou a chtěl si ještě chytit bradu. Ale náhle se svalil dozadu a zavřel unavené

žabí oči.

Anthony mírně pokyvoval hlavou. Raději neměl Graye bouchnout do brady. To nevydrží ani ta nejtvrdší lebka. Seděl asi minutu a horní půlkou těla se kýval a držel si přitom naraženou lebku. Pak se vrávoravě zvedl a potácel se k potoku. Tam si schladil ohromnou bouli nad čelem.

O chvíli později se vedle něj objevil Tommy Gray a také se opláchnul ve vodě. A pak se dovlekl i Jack Nelson.

„Spolknul jsem svůj nejkrásnější přední zub," sípal.

„To nic," utěšoval ho přítel.

„Ale když se zub dostane do slepého střeva, tak..."

„Ukousnout ho nemůže, na to by musely být ty zuby dva," zasmál se Anthony.

A pak se na sebe dívali, ohmatávali si přitom bolavá místa a najednou se na sebe jaksi uznale začali usmívat.

„Och, jestli máš ještě i něco v hlavě, tak jsi lepší než my," uznal Jack Nelson zpříma.

„To bychom si mohli docela rozumně popovídat, ne?"

„Jasně." Tomm a Jack svorně přikývli.

„Chcete se tady usadit?"

„Jasně!"

„Tenhle pozemek je můj a mých kamarádů."

„Místa dost pro stovku lidí," zavrčel Jack.

„Jasně – můžete se dát k nám – protože dovedete stavět domy. Já a moji kamarádi na to nebudeme mít moc času. A člověk by přece jednou rád měl střechu nad hlavou."

„A proč na to nebudete mít čas?" zeptal se Tommy s hlavou skloněnou na stranu.

„Protože budeme muset bojovat o zem, o stádo a o život."

„Ohó, a proč chcete za každou cenu bojovat?"

„Protože o tuhle pastvinu se bojovat vyplatí! A protože já i mí kamarádi nejsme z těch, kteří by se dali odněkud

vyhnat.“

„K takovým lidem patříme i my,“ zabručel Jack Nelson. „Ačkoliv nás už párkrát vyhnali. Ale to byl spíše strategický ústup. – To byl tiktak – eeh – taktika! Hej, člověče a co to všechno chce?“

„Chováme stádo, rozmnožujeme, chráníme a hlídáme ho. Bráníme taky svůj pozemek. Vy dva byste stavěli domy, zakládali zahrady, pole. Zisk se bude dělit na osm dílů, ale první dva roky nebudeme mít žádný zisk. Když se jeden z nás bude chtít oženit, dostane nový dům tam, kde si bude přát – a svůj podíl. Země je dost velká pro nás i pro naše děti.“

„A ty tomu všemu velíš?“ zeptali se Jack a Tommy skoro jednohlasně.

„Já jsem šéf! A hned po mně je Jim Lane!“

„Aha, ten je tedy prvním lodivodem?“

„Přesně tak.“

Jack a Tommy se na sebe krátce podívali a pak oba přikývli.

„Co když se ale nebudeme snášet s ostatními?“ zeptal se Jack nakonec.

„Tak bych vás zbil ještě jednou,“ zachechtal se Anthony.

Zasmáli se i oba mořští vlci a opatrně si sáhli na bolavá místa.

Také Anthony dostal pár pěkných ran – a v hlavě mu pořád divně bzučelo, jako by se mu tam honilo hejno komárů.

„To tedy určitě, kámo – ten by nás pěkně zmáčknul, kdybychom přestali sekat dobrotu,“ poznamenal Jack.

A pak oba řekli:

„Chceme se přidat k tvojí posádce, kapitáne!“

„Už tam jste! Tady máte tisíc dolarů. Jeďte hned do Greenbacku. Kupte tam vůz, zapřáhněte do něj ty svoje osly a naložte káru sekerami, pilami, hřebíky, nářadím a

potravinami. Až se vrátíte sem a přijedete k tomuto místu, pojedete na západ, támhle mezi ty kopce. Pak uvidíte skalnatý štít nad Wood Hills. Držte se stále v tom směru a najdete nás. Všechno jasné?“

„Jú, kapitáne! Ty nám svěříš tisícovku?“

„Ouha, nám dvěma mořským vlkům dáváš tisíc dolarů?“

„Jasně,“ zasmál se Anthony a zvedl se, odešel ke svému obrovitému hřebci a vyšvihl se do sedla.

Rychle odjel. Oba bývalí námořníci za ním ještě dlouho hleděli.

Tábor ležel na jedné z teras Wood Hills – byla to mohutná plošina pod strmým zalesněným srázem asi čtyřicet metrů nad dnem údolí, takže odtud byl výborný výhled na pastviny.

Ze svahu stékal potok, protékal širokou terasou a se šuměním padal do údolí..

Pod terasou se páslo šest set neoznačkovaných krav. Nikdo je nehlídal, protože po nejbližších pár hodin zůstanou poblíž malého jezírka, které pod terasou vytvářel potok, než si pak dále našel cestičku na východ.

Šest jezdců se choulilo kolem ohně a prohlíželo si své království. Poslední paprsky večerního slunce zbarvilo svahy, pastviny a ponořilo všechno do purpuru.

„To je země – naše pastviny,“ zašeptal Fred Boon.

„A jak ji pojmenujeme? – Jaké jméno dáme našemu ranči? Hej, zítra musíme začít se značkováním krav! A jakou značku?“ zaskřehotal Ken Mortimer.

Všechny oči se upřely na Anthonyho Drakea.

„Už dávno jste si všimli, že jsem přivezl z Greenbacku značku na vypalování – tak si ji prohlédněte,“ usmál se Anthony.

„Napíná nás jako na skřipec a já to už nevydržím,“ zabručel Ted a zvedl se. Přistoupil k sedlům a odvázal

železnou vypalovací značku od Anthonyho sedla.

Pomalu přistoupil k ohni Ken, vyhrabal z kraje ohně trochu vychládlého šedivého popela a uhladil ho na zemi.

A Ted do něj vtiskl opatrně tyč se značkou. Když ji zvedl, všichni se naklonili a zírali na značku, která se jasně rýsovala v popelu.

„Vypadá to jako ježek," zamumlal nakonec Jim Lane.

„Ne, to je holá hlava a na ní pár stojících vlasů," zachechtal se Ted Boon.

„Možná půlka skořápky kaštanu, co?" hádal Bruce Wels.

„Nebo velký rybízek, co se ještě neholil," zabručel Ken.

Pak všichni s očekáváním pohlédli na Anthonyho.

„Vy hlupáci, víte moc dobře, že to znamená vycházející slunce, které ještě zpola..."

„Ach!" udělali všichni jako na povel, jako by Anthony vyřešil složitou hádanku.

„No jo, svítí nám sem ranní slunko, tak proč ne, že?" zasmál se tiše Jim Lane.

„Ranč Sluneční záře," zavolal Ted Boon.

„Je to jen půlka slunce," zasýčkoval Ken Mortimer.

„Ranč Půlka slunce!" zvolal Jim Lane.

„Zářící sýr," vyprskl Jim Long.

„Oho! Jipíí! Hoj!" hulákali všichni.

Ještě hodně se žertovalo, ale nakonec se všichni shodli na Half-Sun ranči.

Když bylo konečně klidněji, spatřili blížící se vůz. Plně naložený a kymácející si povoz razil cestu středem pasoucího se stáda.

„To jsou asi ti dva námořníci, Anthony, co?" zeptal se Jim Lane a ukázal tím směrem svou starou dýmkou.

„Jo."

Ostatní mlčeli a dívali se. O deset minut později už byl vůz na terase a zastavil u ohně.

Jack a Tommy seděli mlčky na kozlíku a prohlížel si skupinku – jednoho muže po druhém, pozorně a velmi podrobně.

„Myslím, že jsme tady na té správné palubě – i když tihle zjevové vypadají spíš jako zloději," zavrčel Jack Nelson konečně a sešplhal se z kozlíku.

A vtom už se hlásil Ken Mortimer: „Šéfe, to je ten velkohubý vorvaň, o kterém jsi nám zrovna teď vyprávěl?"

„Jestli tomu nevěříš, tak ti můžu hned tu tvoji vejcovitou hlavu na místě ukousnout," zahuhlal Jack Nelson a nakrčil ramena tak, jako by se chystal vytrhnout strom.

„Ty si ale tvrďas, co ?" podpíchl hned Ken.

„Jo, to jsem! A když se vám můj frňák nelíbí, můžete mi všichni vlézt na hřbet. Nikomu tady nechci dělat zle, ale s vorvaněm nemám vůbec nic společného – vy staří ušáci – vy nedokážete ani rozeznat vorvaně od tučňáka. Co to tady vaříte v tom otřesném kotlíku? To má snad stačit pro všechny?"

Jack Nelson přistoupil k ohni a zavětřil nad velikým hrncem.

„On se jen tak dělá," zasmál se Tommy Grey. „Protože ví, že jsme tady zelenáči. Ale máknout umíme! Co říkáte na to, že bychom to táhli s vámi? Když se vám nebudem líbit, zase zmizíme. Nemyslete si, že na tom trváme, protože nás kapitán ..."

Po této slavnostní řeči se začali jezdci smát.

„Zase se tedy budeme muset spokojit s tučňákem, který nechce být vorvaněm," smál se Jim Lane. „Zdá se, že jsi veselá kopa. Takže buďte vítáni! Máme stejný názor jako Anthony Drake. No, tak se konečně pusťme do jídla!"

O něco později byla tažná zvířata vypřažena a vyloženo několik balíků. Muži seděli kolem ohně a jedli z plechových talířů, které jim Ted Boon naplnil vrchovatě

hrachovou polévkou.

Několik minut muži srkali a polykali a pak Jack Nelson zvedl masitou hlavu.

„Kdo vařil tuhle šlichtu? Chutná to po petroleji a žvýkacím tabáku. Kdyby džentlmeni neměli nic proti, ujal bych se od zítřka taky vaření."

„To můžeš," zavrčel Ted, který vařil až dosud a neměl při tom moc štěstí.

* * *

Uběhly tři dny. Muži z ranče Half-Sun pracovali dvacet a spali jen čtyři hodiny denně, což znamenalo šedesát hodin práce a dvanáct hodin spánku pro každého.

A za těch šedesát hodin se udělalo ohromně mnoho.

Nejprve postavili boudu pro přespávání, ze které bude později šopa na nářadí. Současně s touhle boudou byly postaveny dvě ohrady, ve kterých byli koně, osli a pár tažných zvířat. Z osmi set kusů dobytka už označkovali na dvě stě a vyhnali k říčce Viper na volnou pastvinu. Podle nepsaného zákona a starého zvyku pasteveckých krajů patřila pastvina tomu, kdo na ni jako první vyhnal svá stáda. A tak stálo podél řeky alespoň několik kusů dobytka se značkou polovičního slunce. Říčka měla tvořit severní hranici ranče. Na druhé straně se vlnily výběžky Coyotte Hills. A za nimi ležely pastviny Danielsova ranče.

Každého následujícího dne mělo být označkováno dalších pár stovek krav a vyhnáno na pastvinu.

Jack Nelson, dřívější tesař, byl přímo k nezaplacení. Pod jeho vedením vznikala hlavní budova ranče. On sám pracoval za tři siláky. Jeho kamarád, bývalý harpunář, byl neméně výkonný. Jezdci mu začali přezdívat Dlouhý žralok a mohutnému Jacku Nelsonovi říkali Tučňák. A protože Tučňák také vařil, měl také přezdívku Pánvička.

Zpívalo se, nadávalo, klelo a popichovalo. Občas létaly vzduchem kusy dřeva a jednou zavěsil Jack Nelson malého Kena Mortimera za opasek na vysokou větev.

Ale z chlapů se stala během tří dnů výborná parta, kde jeden druhého sice škádlí a vyvádí různé kousky, ale všichni drží krok a šli by spolu třeba do pekel.

Byli to tvrdí, pracovití, ostří, veselí a hladoví chlapci, kteří se pevně chytili šance a už ji nikdy nepustí.

Pozdě odpoledne byla zase přestávka.

Muži se tlačili kolem primitivních kamen a polykali neuvěřitelné porce jídla. Dnes se jedlo buvolí maso s pečenými brambory a jako zákusek svítky s marmeládou. To všechno spláchli černou kávou, která byla tak hustá, že by na ní možná plaval i kamínek jako korek.

Když si zapálili cigarety, přijel Anthony Drake a Jim Lane. Oba měli přehozeny přes koně půlky jelena a teď je hodili na zem. Pak trochu unaveně seskočili ze sedel, přistoupili k ohni a naplnili si plechové talíře.

„Co je s kovadlinou?' zeptal se Dlouhý žralok, který se měl co nevidět ujmout kovářských prací.

„Zítra ji obchodník pošle," přikývl Jim Lane.

Pak žvýkali dál.

„Hej, žádné novinky?" zavrčel Ken Mortimer náhle.

„Jistě! Spousta! My jsme si jen mysleli, že na ně nejste zvědaví. Nechtěli jsme vám brát chuť do práce. Byla by zatracená škoda, kdyby nám chtěl tenhle náš hrad někdo vypálit – i s tím je však třeba počítat." Anthony Drake se mírně pousmál a přežvykoval dále.

Muži zvedli hlavy. Tváře se ještě víc protáhly a zvážněly. V očích se jim všem nebezpečně zalesklo.

„Kdo na nás co chystá?" vybafl Ken Mortimer, který byl ze všech asi nejvíce netrpělivý a nejživější. Mortimer se podobal irskému teriérovi – jak byl živý, nedočkavý, neposedný a ochotný zaútočit.

Také ostatní zneklidněli. Anthony Drake zvedl ruku.

„Slyšeli jsme v Greenbacku spoustu novinek. Shrnu to:

Pouverové – naši sousedé na východě, vyhnali Danielsovy. Mezi oběma klany se spustil krutý boj. Danielsové se teď prý stáhli do hor. Předtím ovšem rozehnali svá stáda – do soutěsek, roklí a údolí. Dokonce i jejich všichni chlapi – a že jich je plno – budou potřebovat týden k tomu, aby Danielsův dobytek zase shromáždili. To tedy znamená, že se Danielsovi nevzdávají a že chtějí pokračovat. Protože jsou ale slabí, vezmou za vděk posilami toho nejhoršího kalibru – mezi nimi mohou být i hoši, kterým jsme vzali neoznačkované stádo. A i kdyby sem Kansas Pete se svými lidmi nepřišel, bude na těchhle pastvinách zatraceně horko. Když se takoví dva jako Daniels a Pouver znepřátelí, nebudou trpět nikoho dalšího."

Anthony zmlknul. Klidně jedl dál, jako by vyprávěl o počasí.

Ani nikdo z mužů neřekl jediné slovo. Klidně vstali a rozcházeli se za prací. Byl to zase Ken Mortimer, který krátce vybuchl.

„Jenom ať přijdou! Počkáme si na ně – ať jsou to Pouverové, Danielsové, nebo kdokoliv jiný! Co si myslíš ty, kápo?"

„Nic, prozatím nic. Tam dole v údolí máme za spojence ještě postřeleného šerifa, který je náhodou mým bratrem. No jo, ale ten toho nemůže moc udělat, Projedeme se teď s Jimem Lanem podél naší hranice. Uvidíme!"

Tu se i Ken Mortimer vydal za prací.

Anthony Drake a malý podsaditý Jim Lane se zakrátko znovu vyhoupli do sedel a odjeli.

Za dvě hodiny – nejeli rychle – se dostali ke Coyotte Hills a k řece Viper. Přišli právě včas, aby viděli, jak se skupina jezdců snaží přehnat přes vodu stádo.

„Ohó, to jsou jistě Pouverovi, kteří nám chtějí na západě obsadit pastvinu," zabručel Jim Lane.

„Že nemají strach, že by jim tohle sousto mohlo zaskočit. Ani se stem tisíců krav by přece nemohli obsadit všechny pastviny," odpověděl polohlasem Anthony.

„Bude stačit, když budou mít stáda u napajedel a u východů z údolí," poznamenal Lane kousavě.

Zatím jeli pomalu dál. Už byli zpozorováni. Pět honáků utvořilo skupinku a očekávalo příchozí před stádem;

„Haló, lidičky, vy jste si asi trošku zmýlili směr, ne?" zasmál se Jim Lane a ukázal na pár desítek vlastních krav, které právě táhly úžlabinou k vodě. Slunce právě pomalu zapadalo za Wood Hills. „Tady je pastvina ranče Half-Sun," dodal, a prohlížel si s jistou dávkou zvědavosti pět jezdců.

„Cože je to za ranč?" vyštěkl jeden z nich – zřejmě předák.

Anthony Drake se držel zpátky. Všechno nechal na Jimovi, jen pozoroval a myslel si své.

„Vemte si svoje krávy a odežeňte je zatraceně rychle zpátky," řekl malý Lane neobvykle ostře.

Jezdci se jenom usmívali.

„Odežeňte si je sami," řekl jejich vůdce a obrátil koně. Ostatní ho následovali.

„Hej, vy parchanti! Odprásknu vám koně, jestli..."

„Nedělej to," vpadnul Anthony Drake svému příteli do řeči. A se oba dívali za pěti jezdci, kteří právě dorazili k řece, přebrodili na koních vodu a hned na to zmizeli mezi kopci.

„Kčertu, ať sním svůj klobouk, jestli vím, co to má znamenat," zahudral Jim Lane najednou.

„Já to vím, ale nejprve si to stádečko prohlédneme," zasmál se Anthony Drake blahosklonně.

O chvíli později si krávy prohlíželi zblízka.

„Mají značku D! To přece vůbec nejsou Pouverovy krávy!“ zaburácel Jim Lane.

Po těchto slovech se tázavě zadíval na Anthonyho.

Ten přikývnul.

„No fajn, takže tihle lumpové dostali od Pouvera jistý příkaz. V příštích dnech nebudou dělat nic jiného, než hledat Danielsův dobytek a hnát ho na naši pastvinu. Naše hranice je dlouhá asi dvacet mil. Potřebovali bychom plno lidí, abychom ochránili svůj pozemek – takže nám nezbývá, než dávat pozor, kdy a kde ti lotři zase přiženou k nám cizí dobytek. Bude to jednou tady, jednou tam, ve dne, v noci. Měli bychom plno práce a vsadím se, že kdybychom i nakrásně krávy odehnali, sesype se na nás z hor sprška horkého olova. Pouver vyklízí Danielsovy pastviny pro vlastní stáda.“

„A proč to všechno?“ zeptal se Jim Lane.

„Chce nás zaměstnat – přidat nám práci, svázat nám ruce, abychom ve svých plánech nepokročili dopředu. Chce nám zabránit ve stavění, Jime.“

„A to není všechno, viď, Anthony?“

„Ne! Danielsové rozptýlili po kraji jistě na deset tisíc krav. Když se Pouverovým podaří sehnat jen tři tisíce Danielsových zvířat a zahnat je na naše pastviny, pak tady bude naším majetkem jen každá šestá kráva.“

„Ach, to bychom potom museli bojovat ne proti Pouverovým, ale proti zbylým Danielsovým o tuhle půdu,“ zavrčel Jim Lane.

„Mnohem hůř, Jime! Budeme muset možná bojovat o každou krávu. Až Danielsové poznají, že tady prohráli, pokusí se sehnat svoje stáda dohromady. A to pak vezmou i to naše. Nebudou mít čas nějak přebírat. Pouver přišel na to, že to, co rozpoutal, mu zřejmě přerůstá přes hlavu a tak chce poštvat proti sobě i nás a Danielsovy. Už nechce bojovat dál, chce si jenom nechat, co získal.“

„A co budeme dělat my, Anthony?“ zasípal Jim Lane.

„My? – No, to je docela prosté! Tihle dva blázni jsou duší všeho toho zla – protože se navzájem k smrti nenávidí.“

„Tak pojeďme s našimi chlapy a došlápněme si na ty dva. Vybereme je z jejich hnízd!“

„Jo, Jime!“

„A potom?“

„Potom je zavezeme do hlavního města provincie, do Bakeru. Tam už je posádka. Klany už odtamtud svoje šéfy z vězení nebudou moct vysvobodit. Pouver se dopustil těžkého zločinu, narušil klid a pořádek v kraji a vypálil ranč. Ten už se jen tak z vězení nedostane. A starý Daniels osvobodil z vězení svého syna, kterého šerif zatkl pro podezření z vraždy: Musíme si o tom promluvit se soudcem Boydem a s mým bratrem. Až budou tihle dva divocí bosové sedět ve vězení, budou se lidé chovat klidněji. Pojď, Jime, zajedeme ještě jednou do Greenbacku!“

„Hrome, připadám si jako člověk, co chce zadržet bouřku. Nikdo přece nedokáže rozfoukat stahující se mračna, Anthony!“

* * *

„Stát,“ zvolal soudce.

„Copak je?“

Anthony se zarazil ještě ve dveřích.

„Chci vás oba vzít pod přísahu – jako zástupce šerifa! Budete mít za sebou zákon!“

„Ohó, zákon?“ ozval se poprvé Jim Lane. „Člověče, tady nemá hodnotu ani centu – aspoň ne v tomhle údolí.“

„Přesto,“ řekl soudce Boyd vážně.

„O takové úřady nestojíme,“ zamumlal Anthony.

„A proč ne, brácho ?“ zeptal se mezitím Bill Drake. „Copak se s tím nedokáže smířit tvoje svědomí, že jsi zástupcem šerifa?“

Anthony sebou lehce trhnul.

„Rozhodni se,“ zabručel Bill, „buď budete jezdit jako šerifové, nebo o vaši pomoc nestojíme. To si pak zavoláme vojenské jezdectvo!“

„Do té doby se tady všechno popsuje a vítěz tady bude diktovat podmínky,“ rozvzteklil se Jim Lane.

„Zvedněte ruku a opakujte slova přísahy po mně,“ vyzval soudce Boyd.

„Spoutáváte nás, soudce,“ zabručel Anthony, ale ruku zvedl.

Jim Lane ještě váhal.

„Hej, Lane, člověk musí jednoho dne se vším skoncovat. Znám spousty trampů, kteří se jednoho dne stali šerify.“ Bill Drake se slabě usmíval z lůžka. „Jak jinak je možné vrátit do tohohle kraje mír, když si lidi neuvědomí svou vlastní podstatu? No tak, Lane.“

A tak zvedl dlaň i druhý jezdec,

Tiše opakovali přísahu.

* * *

Dlouho po půlnoci spatřili světla Pouverova ranče. Pár minut se zastavili ve stínu několika stromů. Potok, který tekl kolem ranče, jim také přišel vhod.

„Půjdeme pěšky!“

Uvázali koně ke stromům a za chvíli se spustili k vodě. Koryto bylo dost hluboké, ale vody v něm bylo jen po kolena. Keře a vysoká tráva přispívaly k dojmu, že břehy jsou mnohem vyšší.

Pomalu postupovali vodou proti proudu a za chvíli se dostali k dřevěnému mostu a k prvním ohradám. Občas

zařehtal kůň nebo zabučela kráva.

Vyšplhali se z vody a přikrčeni postupovali kolem napájecích koryt, která stála u ohrad, takže zvířatům stačilo protáhnout hlavy mezi tyčemi, aby se mohla napít. Čerpací kolo klapalo dokonce i teď, protože bylo konstruováno tak důmyslně, že je poháněla voda, kterou načerpalo.

„Jenom si to dobře okoukni – takové čerpadlo bychom někdy mohli taky potřebovat. Dobrá prácička! Tlak vody na široké lopatky je větší než váha vody v nádobách."

Při těchto šeptem pronesených slovech ukázal Anthony dvě řady bílých zubů pod krempou klobouku.

„Přišli jsme sem snad obdivovat Pouverovy technické vymoženosti ?" zavrčel Jim Lane.

„Je třeba spojit nepříjemné s užitečným." Když chtěl Jim něco namítnout, což by byla určitě nějaká nadávka, položil mu přítel varovně ruku na ramena.

„Tady jde hlídač," zasyčel sotva slyšitelně.

Přikrčili se ještě víc ke korytům a čekali. Přes klapot kol a šumění potoka slyšeli stále zřetelnější cinkot ostruh. Měsíc a hvězdy dávaly dost světla, aby bylo možné rozpoznat vysokou mužskou postavu.

Hlídka se s pobrukováním stále přibližovala. Muž před sebe vrhal dlouhý stín. Nesl brokovnici.

Náhle se zastavil. Jim Lane už chtěl vyskočit a použít kolt, ale Anthony ho zadržel u země.

Nebyl důvod k obavám. Hlídač totiž opřel pušku o koryto a začal si balit cigaretu.

Když špičkou jazyka olizoval papírek, zaslechl za sebou příjemný hlas.

„Jenom žádné hlouposti, hošánku."

Současně pocítil nepříjemný tlak ústí pušky na páteři. Trhl sebou, upustil polosbalenou cigaretu a pomalu zvedl ruce. Přitom si ustaraně vydechl a tiše zaklel.

„Kdo jste? Co to je za blbý vtip?“

„Nebudeš věřit, chlapečku, ale já jsem oregonský guvernér a tohle je můj šéf policie. Přišli jsme sem schválně, abychom zatkli starého dobrého Camerona Pouvera,“ brumlal Anthony klidně a vytáhl muži kolt z pouzdra.

„Och, vy jste určitě zmetci od Danielse,“ odsekl muž.

„Jasně – celý ranč je obklíčen,“ prohlásil Anthony.

„Takže přece,“ zamumlal chlap. Napolo obrátil hlavu.

„Hej, patříte k lidem Rocka Bensona?“ zeptal se.

Anthony Drake sebou trhnul, když neočekávaně zaslechl jméno svého úhlavního nepřítele.

„Co víš o Rocku Bensonovi, chlape?“ zeptal se.

Hlídač se potichu zasmál.

„Víme, že Rock Benson přitáhl do údolí, aby pracoval pro Danielse. A takových, jako Benson, přijde ještě víc.

Říká se, že Rock Benson sem jel dlouhou cestu, aby tady vyřídil Anthonyho Drakea, šerifova bratra. A s Rockem Bensonem přijel i Kansas Pete. Vy se ale bát nemusíte. Já a ještě pár hochů jsme už jednou jezdili pro Rocka Bensona, nebo jsme dělali kšefty pro Kansas Peteho. Vypadá to, jako by si v tomhle údolí teď dávali všichni rande. Tomuhle ale věřte: Pouverové brzo nebudou mít lidi. Když bude Rock Benson a Kansas Pete jezdit pro Danielsovy, přeběhne Pouversovi polovička chlapů k Danielsům. Na celém Západě není jediný jezdec, který by bojoval proti Rocku Bensonovi. – Mohl bych už sundat ruce dolů? Když nepatříte k Rocku Bensonovi, jsem váš!“

Anthony Drake zatím neodpovídal. Musel nejprve strávit tu novinku. Věděl, že Rock Benson je mu už dlouho v patách. Takže teď je tady – v údolí.

Jim Lane rychle zaklel a pak se zeptal:

„Budeme tady s ním ještě dlouho kecat?“

„Ne," řekl Anthony a poklepal zajatci koltem na klobouk.

Když pak muže spoutali a dali mu do úst roubík, takže nemohl vydat ani hlásku, zaslechli dalšího muže.

„Hej, Bustere?"

Anthony Drake se zdvihnul, vzal brokovnici právě zajatého hlídače a vydal se k ohradě.

„Jsem tady," odvětil rozmrzele a zakašlal při tom.

„Och, víš přece dobře, že se tady máme potkávat každých deset minut," zavrčel druhý hlas. Zároveň se u rohového sloupu ohrady objevila postava.

Anthony Drake šel pomalu dál a hlavu měl skloněnou k zemi. Kráčel unaveně a těžkopádně, jak to dělal i onen zajatý muž.

Zdálo se však, že v druhém vzklíčilo podezření. Když Anthony přišel až na dva metry, chlap sebou trhl a trochu se předklonil.

„Hej, jsi..."

„Ne," šeptl Anthony, současně se vymrštil a vrazil dlouhou hlaveň brokovnice chlapovi do břicha. Ten místo aby zavolal na poplach, jenom zasténal a upustil svou pušku a svalil se na záda a chytnul se za žaludek. Rázem omdlel.

„Je to tak pro tebe stejně lepší," zabručel Anthony a poklepal strážci hlavní pistole na klobouk, který mu spadl.

Jim Lane také hned vytáhl spousty kožených řemenů ze své takřka bezedné kapsy a pustil se do práce.

Nepozorováni se dostali ke stájím a stodolám a chvíli se ukryli na rohu velkého čeledníku.

Celý dvůr byl zalit mdlým měsíčním světlem a budovy vrhaly dlouhé stíny. Ve velké bráně ranče stál třetí hlídač. Chlapík vyhlížel do kraje, pak se vydal k levé veřeji brány a opřel se o ni. Krátce se zableskl zapalovač a pak se rozzářil červený bod cigarety.

„Ten nám ani tak moc vadit nebude," zašeptal Anthony.

„Jistě, ten je určitě slepý a hluchý," dodal Jim Lane jedovatě.

Upřeli však svou pozornost k hlavní budově ranče. Z okna obytného pokoje dopadalo ven světlo. Postranní křídla byla temná. I ostatní domy a stavby byly neosvětlené.

„Jdeme tam," rozhodl Anthony.

Plížili se podél zadní strany čeledníku, jednou se zastavili pod otevřeným oknem a poslouchali chrápání chlapů uvnitř. Za chvilku se protáhli mezi kovárnou a kuchyní a dostali se až k zadnímu rohu hlavní budovy. Třetí okno na zadní straně bylo možné otevřít.

Vyšplhali se dovnitř.

Jim Lane škrtnul sirkou.

„To jsme měli kliku," poznamenal.

„Jo," Anthonyho bílé zuby zasvítily ve tmě, „to je asi ložnice šéfa, protože si nedovedu představit, že by měl někdo jiný pověšený nad postelí svatební fotografii starého. Fajn – tak se tady porozhlédneme – zdá se, že ve velké obývací místnosti je nějaká porada."

Chodba byla osvětlena pruhem žlutého světla, který vycházel z pootevřených dveří. Všechny ostatní dveře byly zavřené. Vzadu byla chodba stále tmavší a zahýbala pak do prvého křídla domu.

Když se Anthony a Jim přesvědčili, že jim prozatím nic nehrozí, soustředili se na pootevřené dveře. Slyšeli změť hlasů a připlížili se blíž. Dveře byly zavěšeny na ručně zhotovených pantech a mezi nimi a zárubněmi byla malá škvíra, protože bylo pootevřeno.

Jim Lane si kleknul a Anthony Drake stál nad ním skloněn. Takto se dívali škvírou do místnosti.

Na zemi byly kožešiny, křesla byla z buvolí kůže, na stěnách visely indiánské štíty a zbraně. Tomu všemu

vévodila veliká skříň se zbraněmi a velký stůl, u něhož seděl Cameron Pouver a jeho synové.

Hovořilo se právě o záležitosti, která se Anthonyho a Jima bytostně dotýkala.

„Jestli jezdí Rock Benson a jeho lidi pro Danielsovy, budeme mít peklo," říkal právě jeden ze synů. „A já si některými hochy od nás nejsem zrovna moc jist. Rock Benson má mezi trampy, pistolníky a zloději dobytka po celém západě spousty přátel. My sami jsme zaměstnali mnoho právě takových lidí, když jsme sem přišli. Jenom se ptám, jestli tihle naši budou chtít bojovat proti Rocku Bensonovi. Benson je jako slavný vlk, který velice snadno získá na svou stranu ostatní. V téhle situaci bychom měli věřit jen našim starým lidem."

Mladík zmlkl, zato se přihlásil o slovo další ze synů.

„Jedno nechápu, tati: proč jsme poražené Danielsovy nechali odejít. Měli jsme je přece krásně na muškách. Proč jsi je nedal pronásledovat, když se dali na ústup? To by si potom starý Daniels nemohl poslat pro Bensona a jeho bandu."

Nastalo ticho. Špehové viděli, jak si Cameron Pouver s uspokojením přejel po pleši.

„No právě," řekl pak. „To je ono! To by se pak Danielsové nespojili s tím obávaným banditou. Vy hlupáci! Právě tohle jsem chtěl. Až bude po všem, nebude možné vůbec zjistit, jestli Danielsové už předtím nepekli s bandity. Copak to nechápete? My zapálili ranč a zabili pár mužů. Ale udělali jsme to proto, že se Danielsové spojili s bandity, aby nás zničili. Tak to musí vypadat. Je to nebezpečná hra, ale já už to zvládnu. Nevyženu přece Danielse z kraje, abych se zakrátko nato dostal před soud – vyženu odtud bandity. Jasné?"

Synové zamručeli, kleli a povídali jeden přes druhého. Najednou pochopili otcův plán.

Cameron Pouver vstal.

„Dva z vás teď pojedou k lidem od stáda. Zítra budete vystřídáni. Jestli se něco stane, zapalte oheň na kopci. Naše hlídka u brány na to čeká. Já teď jdu spát. Uvidíme, jak se to všechno vyvine. Nevpusťte na naše pozemky ani jednoho cizího jezdce!“

Obešel stůl a přiblížil se ke dveřím. Anthony a Jim rychle přeběhli zpátky do ložnice.

Když Cameron Pouver vstoupil do temné místnosti a nechal za sebou zapadnout dveře, pocítil najednou tvrdý tlak v oblasti ledvin. Nemusel dlouho hádat, aby přišel na to, čím byl tento tlak vyvolán – mohl to být jen dobrý starý solidní kolt. Cameron Pouver měl s podobnými věcmi zkušenost.

Těžce vzdychnul a ztuhnul jako socha. A poslouchal ne zrovna nepříjemný hlas, který ovšem pronášel dosti nepříjemná slova.

„Ber to s klidem, ty starý supe! Jestli se budeš chtít poškrábat, řekni to předem, jinak dostaneš olovo do kebule, jasný?“

Ta slova vyslechl Cameron Pouver s rostoucím vztekem.

Dříve však, než stačil dát průchod svým pocitům, ozval se druhý hlas a současně ho ten první chlapík začal prohledávat, jestli nemá u sebe zbraň.

„Nebuď na něj tak zlý, Jime! Tenhle starouš je příliš ostřílený na to, aby jenom hnul brvou. A kromě toho: proč by se měl chtít škrábat?“

„Ohó, Tony! Ten starouš se třese – jo, cítím to docela jasně – copak má z nás strach?“

„Och, vy lotři – odtud se už nedostanete. Co vlastně vůbec chcete? Kdo jste? Ach, jeden z vás je šerifův bratr, že?“

„Pouvere, hlavu máte ještě v pořádku – použijte ji v

nejbližších minutách. Budete pořád mezi námi a jestli budete dělat problémy, dopadne to s vámi středně zle. Jdem, Jime! Já jdu první!“

Anthony Drake se pohnul k oknu. Jim Lane šťouchnul Camerona Pouvera koltem před sebe. Drake vyskočil z okna.

„Tak dělej, skoč za ním,“ vyzval ho Jim.

Pouver na pár vteřin zaváhal.

„Prašť ho a vyhoď ho ven,“ zasyčel Anthony zvenku zpod okna. Současně zašmátral přes parapet a uchopil Pouvera za opasek.

„Už jdu,“ zasípěl stařec tiše zuřic vztekem. O něco později už stál vedle Anthonyho.

„Co se mnou chcete udělat? Zabíjet lidi je …“

„Nebude se zabíjet, Pouvere! Zatýkám vás tímto pro žhářství a pro narušování veřejného pořádku. Ve jménu zákona! Jsem bratrem šerifa a dočasně i jeho zástupcem. Takže teď už žádné hlouposti.“

Jak dobrou měl Pouver hlavu, to dokázala jeho následující slova – okamžitě pochopil jádro věci.

„Kam mě odvlečete?“

„Ne do Greenbacku – tam byste neseděl ani tři dny. Odvezeme vás na ranč Half-Sun, v nejbližších dnech přivedeme ještě vašeho starého dobrého přítele Danielse a oba vás darebáky odvezeme do provinčního hlavního města. Tam vás nebudou moci osvobodit. Tví synové si budou pěkně lámat hlavičky, Pouvere, nad tím, co bude dál.“

Jim Lane se mezitím také sešplhal z okna dolů. Se zajatcem mezi sebou se odplížili toutéž cestou, kterou přišli.

Cameron Pouver se choval velmi svolně – byl příliš chytrý na to, aby věděl, že proti těmto dvěma mužům nemá nejmenší šanci.

Hořce si zavzpomínal na svého nejstaršího syna, kterého zabil Bob Daniels. Jen Buck by místo něj byl schopen jakž takž vést celý ranč a lidi v něm. Všichni ostatní jsou jen vykonavači rozkazů, kteří sice spolehlivě a bez průtahů splní každou úlohu, ale použitelní jsou právě jen jako podřízení.

Cameron Pouver by se rád pokusil o nějaký zoufalý čin. Kdyby byl třeba o deset let mladší, možná, že by všechno riskoval a pustil by se do křížku s oběma únosci.

Došli až k ohradě a k oběma spoutaným hlídačům. Pak vedli Pouvera korytem řeky a za pár minut byli u koní.

„Vezmu ho k sobě na koně," řekl krátce Anthony a vyhoupl se do sedla. Jim Lane pomohl Pouverovi nahoru. Drakeův obrovitý hřebec nesl dvojitou zátěž bez zjevných známek únavy. Pomalu vyjeli. Ujeli sotva pár set metrů, když v ranči vzadu nastal rozruch.

Čísi hlas zařval do tmy a vzápětí třeskly poplašné výstřely.

„Ach, vaši synové se chtěli vydat na cestu k lidem u stád a objevili spoutané hlídky," řekl Anthony Pouverovi.

Ten ani neobrátil hlavu. Bez hnutí seděl v sedle před ním a pohyboval se v rytmu klusajícího koně.

Teprve po chvíli zavrčel: „Ještě jste zdaleka nevyhráli – ačkoliv jste Pouverovy skoro zničili..."

* * *

Anthony a Jim se na ranči postarali o znavené koně a osedlali čerstvá zvířata. Svého černého hřebce tady Anthony nenechával rád. Kromě toho byli oba přátelé, kteří tvořili takříkajíc obranu ranče Half-Sun sami, víc než unavení. Ale chtěli využít ranní mlhy, aby se dostali kaňony do hor nepozorováni.

Jack Nelson už bušil do žhavého železa a ostatní tahali

kmeny stromů, pilovali, řezali, vrtali a tloukli, když oba přátelé zase odjížděli.

„Tři kouřové signály v krátkých intervalech a přijdeme vám na pomoc!“ volal za nimi Ted.

„All right! Mějte se fajn! Jeden může jet za mým bráchou a dát mu vědět. Možná, že se jim se soudcem podaří dát dohromady menší skupinku dobrovolníků,“ zavolal Anthony nazpět.

Tím bylo vše vyřízeno.

Šest chlapů věřilo, že dva nejlepší z nich dokážou odvrátit a zažehnat nebezpečí, které hrozilo.

Ale všichni věděli, že jednoho dne stejně dojde k tvrdému souboji. A proto chtěli mít nejprve pořádný dům, skutečný hrad.

Oba přátelé pozorovali ze zalesněného kopce skupinku jezdců, kteří jistě zase hnali nové Danielsovo stádo na pastvinu ranče Half-Sun.

„Však to ty hošánky přestane bavit,“ uchechtl se Jim Lane.

„Jen by mě zajímalo, za jakou cenu Rock Benson a všichni podobní lumpové pro Danielsovy jezdí,“ zamumlal Jim Lane nakonec zadumaně.

„Cenu? Copak jsi spadnul z měsíce? Tady přece vůbec nejde o cenu – to všechno je v prvé řadě věc pomsty a nenávisti. Nathan Daniels chce zničit Pouverovy. Rock Benson hledá mě a Kansad Pete se chce taky revanšovat. To všechno je jenom nenávist. Vítěz si samosebou bude dělat nárok na všechna stáda. Odhaduju, že se na téhle pastvině teď pohybuje asi dvacet tisíc kusů. Naše malé stádečko je jako kapka v moři Ale tady přece nejde především o krávy. Je nás tady hodně, co máme na sebe navzájem políčeno.“

Chtěli se právě vydat na další cestu, když se na severu mezi kopci vynořila rychle jedoucí skupinka, která před

sebou hnala malé stádo východně od obou pozorovatelů ve směru ranč Half-Sun.

„To už asi jedou Danielsové," zabručel Jim Lane ledabyle.

Sledovali dění ještě chvíli. Pět honáků ještě nic nezpozorovalo, protože neměli tak dobrý výhled jako oba pozorující muži.

„Teď," řekl Jim náhle.

A měl pravdu. Nejzadnější honák zpozoroval cizí skupinu. Zdálo se, že na kamaráda cosi zakřičel, protože ti se vzdálili od stáda, utvořili sevřenou skupinu a dali se na útěk na východ. Pronásledovatelé okamžitě odbočili a pokusili se prchajícím odříznout cestu.

Terénní vlna na chvíli Jimovi a Anthonymu zakryla výhled.

„Tam se asi strhla pěkná mela," zasmál se Anthony.

„Jeďme tam, odkud se objevili. Jejich stopy musí být dost zřetelné." Pobídli koně.

Za půl hodiny uvázali koně v dobrém úkrytu mezi keři a sami si lehli do stínu. Střídavě spali a bděli. Ubíhaly hodiny a slunce urazilo na nebi pěkný kus ze své každodenní dráhy.

Pozdě odpoledne pojedli něco ze svých zásob a zase pozorovali širý kraj kolem.

Konečně se na východě objevilo několik jezdců.

„Je jich o dva víc než včera – a ten chlápek v červeném tričku hnal se čtyřmi ostatními stádo," konstatoval Jim Lane suše.

„Koukni na něj, bráško! Tadyhle jede náš milý Kansas Pete. Rock Benson s nimi není. Udělali si určitě jenom takový malý výlet, aby zjistili situaci. V příštích dnech jich bude víc. Brzy ovládnou všechny pastviny a podpálí Pouverův ranč – a navštíví i naše hochy. Doufejme, že jim hoši dají co proto. Bude asi nejlepší, když dostaneme

Danielse, Rocka Bensona a Kansas Peteho. Můj táta říkával: sestřel vůdce smečky a máš to lehčí. Musíme ty chlapy dostat!“

„Jistě – to je přece náramně jednoduché. Moje babi mi vyprávěla jednu pohádku. To měl jeden takovou pláštěnku a s ní se stal neviditelným. Já bych si přál, abychom ...“

„Jenom se na to-ještě jednou podívejme, Jime. Naše šance jsou velké a každým dnem se zvětšují. Prozatím hledáme ty lidi my – ale až budou hledat oni nás ...“

* * *

Malá údolní kotlina, obklopená strmými, neuvěřitelně vysokými skalami. Ze západní stěny stékal stříbřitý vodopád, leskl se jako stříbrná stuha nad loukou a na východě mizel v podzemí, kde si hledala voda cestu dál.

Pár stromů, mnoho keřů, koně, krávy, chýše, stany a velká zděná kamna pod ochrannou stříškou.

To bylo útočiště Danielsova klanu.

Přišli sem s celým svým majetkem, který se jim podařilo zachránit z hořícího ranče – se ženami, dětmi a raněnými. Nathan Daniels okamžitě vyslal jezdce do všech světových stran. A ti měli štěstí. Když se za tři dny vrátili, přijel s nimi do kotliny i Rock Benson se svými lidmi. A také Kansas Pete a tři muži, kteří byli známí pod jmény Cal Speed, Slim Stonewell a Steward Latimer.

To nebyl ani zázrak, ani náhoda – bylo to naprosto přirozené.

Rock Benson už mnoho měsíců pásl po Anthonym Drakeovi. Když přijel do Prerie City, dozvěděl se o člověku, který obehrál tři hráče. Vyhledal ty tři napálené, prohodil s nimi pár slov a oni se pak přidali k jeho lidem.

Pár dní nato potkali Kansas Peteho a jeho klející a

zčásti i raněné muže.

Ani s nimi nebylo zapotřebí dlouho mluvit.

Jen pár dešťů a kamenité rokliny způsobily, že Rock Benson a lidé z jeho doprovodu ztratili na čas stopu neoznačkovaného stáda. Pak se mezi pronásledovatele a pronásledované dostalo obrovské stádo buvolů. A než se zase podařilo narazit na stopu ztraceného stáda, uteklo opět pár dní. Bylo tedy docela přirozené, že se Rock Benson a ostatní museli objevit jako jedna veliká banda v Big Grass Valley.

Nad tábořištěm se vznášela pochmurná nálada. Kromě Gene Danielse byli všichni jezdci Danielsů více či méně raněni. Dokonce i starý Daniels měl hlavu obvázanou.

Jill Danielsová vyměňovala obvaz svému bratru Bobovi, jehož souboj s Buckem Pouverem dal takříkajíc podnět k boji.

Bob Daniels už za pár dní překonal nejtěžší následky zranění. Obě rány na rameni už se začínaly hojit. Od včerejška už zase normálně jedl a zajímal se o dění kolem.

Jill vstala a vyšla ze stanu.

A postavila se pár kroků od Cala Speeda.

„No, holka, co ty na mě? Ty se mi líbíš! Seznámíme se trošku blíž?“

„Ne,“ řekla Jill odmítavě a chtěla jít dál.

On ji ale chytl za paži.

„Ne tak pyšně, holčičko! Přijde čas, kdy budeš potřebovat přítele, co by tě zbavil spousty starostí. Není dobré zůstávat bez ochránce, děvenko.“

„Nechtě mě na pokoji,“ přerušila chlapíka Jill a náhle pocítila strach, když se podívala do rozšklebeného obličeje toho ošklivce a zahlédla v jeho očích podivné jiskření.

Chtěla se mu vysmeknout, ale ten chlap ji držel pevně a snad by jí dokázal jen dvěma prsty zlomit paži.

„Tak se se mnou nemluví, zlato! Jsem lepší než většina tady. Od svojí rodiny už moc pomoci čekat nemůžeš – a tvůj táta, ten myslí jen na pomstu.“

Vtom mu dupla vší silou na nárt.

A na tomhle místě byl Cal Speed zvlášť citlivý.

Přemožen bolestí uvolnil stisk a Jill utekla jako plachá srna.

„Chachacha, já tě jednoho dne stejně dostanu,“ zakřičel za ní.

O něco později doběhla Jill k hlavnímu ležení. Potloukalo se tam na dvacet chlapíků – hráli, spali, kouřili* pili a jedli.

Nathan Daniels seděl spolu s Rockem Bensonem a Kansas Petem. Kansas Pete se před půlhodinou vrátil s malou skupinkou a přivedl dokonce další dva lidi, kteří ještě před několika hodinami patřili k jezdcům Pouverových. Oba chlapi byli právě vyslýcháni a horlivě podávali informace.

„Ano, měli jsme za úkol nahnat co nejvíc Danielsových krav na pastvinu ranče Half-Sun. To už jsme dělali několik dní. Na té pastvině je teď víc Danielsových krav než ...“

„A ti lidi z Half-Sun si to nechají líbit?“ zeptal se Rock Benson rychle.

„Jednou nás zastavili – to bylo hned první den – jenom nám domluvili, ale jinak nic nepodnikli,“ řekl muž v červeném tričku.

„Co by taky měli dělat při takovém požehnání, kterého se jim na mnoha místech té jejich pastviny dostává?“ zasmál se Nathan Daniels. „Ti mají strach a myslí si, že nás Pouverové stejně vyženou ...“

„Danielsi, to, co říkáte, je blbost,“ řekl Rock Benson ledabyle.

„Hej, Bensone! Tenhle tón si nechte!

V tomhle táboře jsem šéfem já!“ Starý Daniels zaujal výhružný postoj. Divoce a zlostně se zadíval na největšího a nejobávanějšího zloděje dobytka na celém Západě.

Rock Benson zůstal sedět. Sepjal konečky prstů, lokty se opíral o kolena. Vrhl na starce téměř soucitný pohled a řekl:

„Tak fajn, hned si to vyjasněme! Vy jste poražený člověk s hrstkou zdecimovaných lidí, který se už do žádného většího souboje nemůže pustit a který je odkázán na cizí pomoc. Přijeli jsme sem, protože jsme na stopě Anthonymu Drakeovi a chceme ho dostat. Jen tak bokem se podíváme na zub Pouverovým – to kvůli stádu, které vám potom vezmeme. Bude to parádní úlovek a vy, Danielsi, můžete být rád, když vám v údolí necháme půlku z vašeho stáda. To je cena za to, že vám pomáháme. A pokud jde o to vůdcovství: tady jsem šéfem já! To si zapište za uši!“

Nathan naslouchal s rostoucím vztekem Bensonovým ledabylým tvrdým slovům. Jeho velká ruka náhle dopadla na kolt.

„Nedělejte už hlouposti, Danielsi! Dostal byste se do pekla ještě mnohem dřív než Pouvers.“ Rock Benson se chladně zasmál.

A starý, pomstychtivý a divokým vztekem se téměř zalykající rančer se jako zlomený zase posadil.

„Člověk by si opravdu neměl nic začínat s takovými hnusnými lumpy,“ zašeptal stísněně.

„Příliš pozdě, Danielsi,“ ušklíbl se Rock Benson a ubalil si cigaretu. Kansas Pete se tiše smál a vrhl na Danielse opovržlivý pohled.

Jill stála celou tu dobu tři metry za otcem. Najednou se za něj styděla, za všechny Danielse, i za sebe.

Kdyby byla mužem, asi by udělala to, čeho její otec nebyl schopen. Poznala, že Nathan Daniels už tady není

šéfem. Danielsové jsou už jen ubohými psy, které ovládá smečka divokých vlků.

Cítila na sobě pátravý pohled Rocka Bensona. Klidně a odmítavě mu pohled opětovala – a uvědomila si, že Rock Benson je snad jediný člověk z téhle bandy, jehož pohled ji neuráží. A to jí dodalo trochu odvahy. Prohlédla si toho velikého muže důkladněji.

V téže chvíli si Jill Danielsová uvědomila další skutečnost, přidala ji k předešlým a zopakovala si ji v duchu, zatímco si prohlížela onoho muže:

Za prvé: můj otec na něj nemá a jako šéf je vyřízen.

Za druhé: jako dívka či žena Rocka Bensona se nemám čeho bát.

Za třetí: tenhle člověk hraje vždycky velikou hru, dělá pořád to, co se mu líbí. Nikdy nad sebou nikoho nestrpí.

Teď se na ni usmál.

„Máte něco na srdci, slečno Danielsová?“

Nathan Daniels se náhle otočil.

„Co tady chceš, děvenko?“

Vůbec si otcovy zlostné otázky nevšimla, dívala se pořád do šedých očí Rocka Bensona a chvilku si pomyslela, jaký člověk je asi ten Anthony Drake. že se musí obávat Bensonovy pomsty,

„Jo, něco na srdci mám,“ řekla odhodlaně.

„A co to má být?“

„Chtěly bychom jeden nebo dva vozy. Moje švagrová, já a děti, chceme jít odtud – a vzít s sebou raněné. Chceme odejít z tohoto kraje. Nathana Danielse už následovat nebudeme. Už není šéfem Danielsových!“ Sotva ta slova pronesla, stařec vyskočil, udělal tři dlouhé kroky, chytil dceru a současně ji udeřil do obličeje, jednou, dvakrát.

Pak jej Rock Benson strhl zpátky a podržel ho svou obrovskou silou. Starý nadával, běsnil, ztratil veškerou důstojnost. Kansas Pete a dva zběhlíci od Pouverových

pozorovali tu scénu celkem lhostejně.

„Chovejte se jako chlap, Danielsi! Vaše rodina je lepší než vy sám. Chtěl bych vědět, proč Camerona Pouvera tak nenávidíte. Teď vidíte, že se vám nepodařilo tu zášť naočkovat i vaší rodině. Posaďte se a už nikdy nebijte svou dceru!“

Hlas Rocka Bensona zněl výhružně. Držel Danielse oběma rukama. Oba se dívali jeden druhému do očí.

„All right,“ zamručel stařec a sklopil zrak. Těžkopádně klesl na místo, kde před tím seděl, a žhnoucíma očima zíral do plamenů ohně.

Kansas Pete se uštěpačně usmál.

„V následujících dnech vám vozy obstarám,“ řekl Rock Benson Jill.

Odkudsi se připotáceli Cal Speed, Slim Stonewell a Steward Latimer. Tihle tři hráči se pořád drželi trochu stranou, ačkoliv kvůli touze pomstít se Anthonymu Drakeovi jezdili pro Rocka Bensona a přijímali jeho rozkazy.

„Můžu ti nějak pomoct, zlato?“, usmál se Cal Speed, stoupnul si vedle Jill a chtěl ji uchopit za paži.

„Nechtě mě na pokoji,“ řekla dívka a odešla. Později nabrala z potoka dvě vědra vody a vrátila se s nimi do Danielsova tábora.

„Jestli si na ni ještě jednou dovolíš, zmlátím tě,“ řekl Rock Benson stroze Calu Speedovi.

Ten na něj vrhl zákeřný pohled.

„All right,“ ucedil sípavě a olízl si naduté rty.

Oba nové jezdce pohled Rocka Bensona fascinoval.

„Takže vy se chcete přidat k mým lidem? Vzpomínám si, že jste kdysi v Nevadě pro mě už jednou pracovali – fajn, mám pro vás teda úkol.“

„All right, šéfe!“ Oba hoši přikývli jako jeden.

„Vraťte se zpátky k Pouverovým – znáte své kamarády

jistě dobře. Za každého chlapa, který ke mně od nich přeběhne, dostanete stodolarovou prémii. Chci Pouverovy co nejvíce oslabit. Kromě toho necháte mezi lidmi, kteří u Pouvera zůstanou, jednoho špeha. Jak to uděláte, to je mi fuk."

Ledabyle oběma mužům pokynul. O chvíli později už odjížděli z kotliny. Na kraj se snášel soumrak a o půlhodinku později už byla v roklinách tma. Oba jezdci museli teď jet velice opatrně. Když dorazili k příčnému kaňonu, zastavili koně.

„Musíme nalevo," zamumlal jeden a v půli věty se zarazil, protože z pravého kaňonu se ozvalo zavrčení pumy a pak úzkostné zaržání dvou koní.

„Kčertu!" zaklel muž v červeném triku, „v kaňonu jsou jezdci! To musí vědět Benson!"

Oba zírali do tmy. Pumu už nebylo slyšet, ale z úzkého tmavého kaňonu po jejich pravici se stále ozývali dva koně.

„Pojeďme rychle zpátky," sykl druhý muž.

„Ne, zaslechli by podkovy – stejně nás slyšeli přijíždět a odjeli do bočního kaňonu, abychom projeli kolem nich. Puma jim udělala škrt přes rozpočet... Dane, ty jeď s oběma koňmi dál a já se pěšky vrátím zpátky."

Ten v červeném triku seskočil ze sedla a druhý se po krátkém váhání rozjel dál. Zvuk kopyt koní pomalu zanikal v dálce v hlavní rokli. Druhý muž utíkal udýchaně a klopýtavě cestou nazpět.

* * *

Anthony Drake a Jim Lane odjeli do jednoho z postranních kaňonů, když zaslechli zvuk kopyt dvou koní v hlavní rokli.

„Pumy jsem nikdy nemohl vystát," tvrdil Jim Lane

kousavě, „proč jenom to zatracené zvíře muselo vyplašit naše koníky?“

Anthony Drake zatím neodpovídal. Zdálo se, že je hluboce zamyšlen. „Slyšeli pumu a naše koně. A přesto jeli dál – to nechápu,“ zabručel konečně.

I chytří lidé – a k těm Anthony rozhodně patřil – občas dělají chyby. Ani jemu, ani Jimu Laneovi nenapadlo, že dál jel na koni už jen jeden člověk. Když ale uvážíme, že v těchto končinách jezdec raději koně osedlá, než aby šel půl míle pěšky, byla chybná úvaha celkem omluvitelná. „V horách jsou koneckonců i divocí koně,“ zamumlal Jim Lane na uklidněnou.

„To by bylo dost chabé vysvětlení – anebo dostali ti dva strach. Odjeli dost rychle. A my to uděláme taky tak.“

Kaňon teď neustále stoupal a pak končil plošinou, na níž stály skály jako domy kolem tržiště nějaké vesnice. Plošinu ozařovalo světlo měsíce a hvězd. Skály vrhaly dlouhé temné stíny. Na opačné straně se k nebi vypínaly další hory a mezi nimi zel temný chřtán kaňonu.

Oba přátelé stoupali na koních vzhůru, využívajíc jako krytí stínů skal.

„Myslím, že tady raději koně necháme a půjdeme do kaňonu pěšky,“ řekl Anthony.

„Jistě, tady jim taky bude dobře. Snad už se žádná puma neobjeví,“ řekl Jim Lane trochu bezstarostně. Uvázali uzdy o malý cedr, který stál uprostřed malé skupinky skal. Pak si odepnuli ostruhy jezdeckých bot. Každých dvacet třicet kroků se zastavovali a naslouchali. Kaňon byl tak tmavý, že jeden druhého sotva viděli.

A když se zase zastavili a naslouchali, dopadl mezi ně malý kamínek.

Okamžitě uskočili od stěny a vytáhli pušky.

Ale bylo už pozdě.

Z okolních stěn seskočilo na půl tuctu stínů a i před

nimi se objevilo několik povykujících útočníků.

Rock Benson, kterého vyrozuměl muž v červeném triku, nemusel přemýšlet dlouho. Ukryl se s několika muži nad úzkou skalní soutěskou. Ostatní muži čekali dole.

Všechno se seběhlo rychle, krátce, ale rozhodně ne bezbolestně. Kromě toho bylo asi dílem náhody, že zrovna Rock Benson přistál se svým metrákem živé váhy na Anthonym Drakeovi. Benson vrazil Anthonymu do zad obě kolena a povalil jej. Anthony nemohl popadnout dech a čelem narazil na kamenitou zem. Byl zpola omámen, ale rval se. Protože nikdo jiný by toho nebyl schopen, poznal Rock Benson okamžitě, koho to pod sebou má, a vyrazil spokojené zamručení. Váleli se po zemi, podráželi nohy ostatním chlapům a nebyli už zabráni do souboje sami. Soupeři se ve tmě jen těžko rozlišovali, a tak se často mýlili. Anthonymu se dokonce podařilo z hloučku uklouznout. Chtěl se vymrštit jako panter a dostat se z dosahu, ale v tom jako divoké kleště se cosi zmocnilo jeho kotníku. Znovu se vrhl do vřavy a tentokrát už k žádné záměně nedošlo. Ležel žaludkem na ostrém kameni a když se na něj vrhnul Rock Benson, zažil hotové peklo.

„Mám ho pod sebou!“ zaburácel Rock Benson.

Za dvě minuty už byl Anthony spoután a překousával bolest. Byl ale současně rád, protože slyšel Jima Laneho, jak jadrně kleje, takže věděl, že přítel je docela v pořádku.

Za deset minut byli zajatci uloženi vedle ohně – hnízdo banditů bylo nedaleko. Už po pár stovkách metrů by Anthony a Jim narazili na širokou skalní plošinu, která vedla do údolní kotliny.

Ačkoliv byli spoutáni, napřímili se v sedu a prohlíželi si ne právě mile se tvářící muže kolem.

Anthony Drake nebyl moc překvapen. Něco podobného čekal, když se dozvěděl, že Rock Benson přitáhl do údolí

se svými lidmi.

„Ach, tohle jsou ti nešťastní hráči z Prerie City," usmál se přímo vesele, když objevil Cala Speeda, Slima Stonewella a Stewarda Latimera.

„Takže jste dali na mou radu a stali se zloději dobytka? Rock Benson musel klesnout hodně hluboko, když do své sice ne počestné, přesto ale skvělé party vzal takové nýmandy."

Dřív než mohl někdo z chlapů co odpovědět, odvrátil Anthony hlavu a zadíval se do žhnoucích očí Kansas Peteho.

„Z tvých blýskavých oček by měl radost i Mikuláš – ačkoliv jinak by se nad tebou asi moc neradoval," řekl Kansas Petemu.

Ten vymrštil zaťatou pěst.

„Vás ještě ten smích přejde, vtipálkové – za to ztracené stádo mi ještě zaplatíte – a za tu spoustu nepříjemností!"

„Aspoň si odpočítej tu tisícovku dolarů," usmál se Anthony. V tom se do hovoru vložil Jim Lane. Narážeje na černé šaty Kansas Peteho, poznamenal:

„Ty už sis kvůli ztracenému stádu pořídil i smuteční oděv? No, dobře jsi udělal. Ty krávy už totiž sotva zpátky dostaneš."

„Dostanu je – a ještě něco navíc," zasyčel Kansas Pete a pohlédl kradmo ke svému velkému kolegovi Rocku Bensonovi, který klidně seděl na zemi na sedle a kouřil cigaretu.

Ale klidný byl jen navenek – prozrazoval to pohled jeho kouřově šedých očí, jímž sledoval Anthonyho Drakea.

Ten konečně obrátil hlavu směrem k Rocku Bensonovi a pak si oba vyměnili dlouhý pohled.

Bylo to, jako by proti sobě stáli lev a tygr.

„No, Bensone, zdá se, že se ti splnilo nejtajnější přání, co?"

„To bylo od začátku jasné jako facka. Jenom bych chtěl znát odpověď na jednu otázku!“ Benson se předklonil a zahleděl se do Anthonyho tváře. „Proč jsi mi tehdy vzal moji kořist?“

„Ach, víc jsem nechtěl! Mně už stačilo jenom to! Jak jsi mohl prodat stádo, které ti s důvěrou svěřili, starouši? Byl jsi špatný honák, ty piráte jeden! Byla to všechno křivárna!“

„Och, se svými lidmi jsme vždycky odvedli dobrou prácičku. Dokázali jsme hnát to stádo pět set mil divočinou až ke stanici dráhy. Už to samo by stálo za odměnu – a tys nás o ni oloupil. Máš ještě pořád toho svého rychlého koně?“

„Jasně – ale nikdy jsem před tebou neutíkal, Bensone! Nedokážu prostě vydržet na jednom místě.“

Rock Benson na Anthonyho slova jenom přikyvoval.

„Jsi stejný jako já,“ řekl rozvážně, „máš jenom jednu malou chybičku. Ale dám ti šanci. Tehdy jsi už nestřílel, protožes věděl, že můj kolt je prázdný.“

„Jo, a kromě toho jsem měl v rameni tvoji kulku – asi tu poslední, Bensone. Takže ty mi dáš šanci? Jakou?“

„Půjdeme po snídani někam ven na volné prostranství a ty tam dostaneš ode mě nabitý kolt. Tak se vším skoncujeme!“

„Kčertu, šéfe, co když tě zabije! My si ho chceme taky trošku …“ Byl to Cal Speed, kdo zahučel tahle slova. Rock Benson ho ostře přerušil.

„Moje právo je nejstarší! Musíme si to spolu pořádně v klidu rozdat!“

„Ale když tě dostane, bude mít nabitou bouchačku!“ vyštěkl Cal Speed znovu.

„Když mě dostane, nezbude ani z něj mnoho.“ Rock Benson se tvrdě zasmál. „Se zbraní možná není horší než já, ale já ho dostanu v pravý čas. Přijde jen na to, komu

budou kulky lépe sedět. Už se na ten souboj těším, Anthony Drake ...“

„Já ne, Bensone. Nic jsem proti tobě neměl – byla to vyloženě zábava, že jsem ti tehdy ty peníze vzal.“

„Strach, Drake? – Ne, tomu nevěřím!“

„Budu možná o trošku rychlejší než ty, Bensone, kromě toho jsem se před pár hodinami stal náhodou šerifem, protože mému bráchovi není dobře. – Měl bych tě zatknout – a pro pořádek to tímto činím!“ Anthony Drake se usmál a všichni muži kolem ohně propukli v smích. Když se všechno uklidnilo, smál se Rock Benson sám.

„Když tě zabiju, půjde po mně tvůj bratr, co?“

„Možná, Bensone. A co zamýšlíš s mým kamarádem Jimem Lanem?“

„Nic, Drake – ten mě nezajímá. To je věc Kansas Peteho. Když budeš lepší než já, budeš mít co do činění i s ostatními. Možná, že bys mi byl ještě vděčný, kdybych tě...“

„Nemluvme už o tom, Bensone. Co takhle pozdní večeře? A pak bych se na pár hodinek prospal. Vzbuďte mě, prosím, při východu slunce. Ale jemně!“

Chlapi kolem nad takovou drzostí zakleli.

Na rozhraní mezi světlem ohně a nocí stála štíhlá postava. Rudá záře plamenů způsobila, že velké oči Jill Danielsové se podivně leskly. Anthony nemohl rozpoznat víc – viděl jen ty oči.

Pak se dívka náhle otočila a zmizela ve tmě.

Rock Benson, který seděl na opačné straně ohně, to vše zahlédl.

„To je Jill Danielsová,“ řekl. „Byla na tebe zvědavá, Drake. Chtěla vidět člověka, kvůli kterému jsem do Big Grass Valley přišel. Škoda toho děvčete. Jestli přežiju, pomůžu jí i její rodině.“

Tábor banditů se ponořil do spánku. Ze všech stran

bylo slyšet chrápání nebo těžké oddechování. Občas kolem tiše přešla hlídka. Koně podupávali v ohradě. Z hor se ozývalo táhlé vytí vlků.

A noc ubíhala.

Ráno měl Anthony Drake podstoupit svůj zatím nejtěžší souboj.

* * *

Ale dopadlo to jinak.

Rock Benson s Anthonym Drakem a Kansas Pete s Jimem Lanem žádný boj tentokrát nesvedli.

Osud, prozřetelnost – ať už to nazveme jakkoliv, to chtěly jinak. A tím dostaly události v Big Grass Valley postupně zcela neočekávaný směr.

Když Anthony a Jim ráno odsunuli vyprázdněné talíře a zvedli se, aby si protáhli údy, a když přišel Rock Benson s Anthonyho pásem s pistolí, přiřítil se do kotliny jezdec.

Byl to onen chlapík, který odjel k Pouverovým sám se dvěma koňmi. Rock Benson ihned poznal, že tenhle chlapík přináší důležitou zprávu. Odhodil Anthonyho opasek s pistolí mezi zavazadla, udělal směrem k Anthonymu omluvný posunek a přikázal:

„Spoutejte je zase. Myslím, že to budeme muset odložit!“

O pár vteřin později byli zajatci opět pevně sešněrováni. Nedaleko od nich se kolem jezdce shlukli chlapi.

„Co se děje ?“ ptal se Benson klidným hlasem a nastalo ticho.

„Jel jsem jako ďábel,“ oddychoval jezdec zhluboka.

„To je vidět na koni – vyklop to!“

„No jasně, šéfe. Takže: Pouverové jsou bez šéfa! Jo, starý Pouver zmizel – unesli ho. Půlka lidí se rozutekla a s druhou půlkou hledají Pouverovi synové starého. Byli už v

Greenbacku a podívali se do šerifova vězení. Dva z Pouverových kluků měli přitom výstup s Pouverovic holkou, když se chtěli šerifovi podívat na zoubek. – A teď všichni pátrají po Anthonym Drakeovi, bratrovi šerifa. Tuší, že ten ...“

„All right,“ přerušil jezdce hlas Rocka Bensona. Pak se těsný kruh mužů rozevřel a Benson přistoupil k zajatcům.

„Drake, tys opravdu unesl starého Pouvera – ech, totiž, zatkl jsi ho? Proto ta tvoje šerifská hodnost! Kvůli poláru a podněcování nepokoje, co ? A teď jste asi chtěli dostat starého Danielse, abyste oběma klanům vzali chuť dál se prát, co? – Jo, tak bych to na tvém místě taky udělal, Drake. No tak, máte Camerona Pouvera?“

Rock Benson se teď zdál trochu rozčilen. Stál netrpělivě před zajatci a za ním se tlačili mlčky chlapi, kteří si nechtěli nechat ujít jediné slůvko.

„Ten je v dobré péči,“ odpověděl Anthony Drake klidně. Dřív než Rock Benson mohl cokoliv odpovědět, dodal:

„Co je tobě do starého Pouvera, Bensone – to přece do tvého plánu báječně zapadá. Teď můžeš docela snadno odehnat Pouverova stáda. Tak co se staráš o starého Pouvera?“

„Protože mi ho slíbil!“ zaduněl chraptivý hlas Nathana Danielse. Současně se Daniels prodral davem. Vypadal zanedbaněji než mnozí z banditů. V očích mu žhnula sžírající nenávist.

„Protože chci Pouvera mít,“ opakoval ještě jednou.

„Tak jste ho měl už dávno vyzvat na čestný souboj. Vy, starý darebáku, nejste o nic lepší než Pouver,“ zvolal na něj Anthony.

Rock Benson zvedl ruku.

„Klid! Tady velím já! Kde vězí Pouver? Chci jej dostat, protože potom mi jeho synové přenechají stáda bez boje. Budou chtít tátu zachránit před lapákem – ne kvůli němu,

ale kvůli jménu rodiny ...“

„Na tom už se nedá nic zkazit,“ zahučel Nathan Daniels.

Rock Benson zase zvedl paži. Sklonil se a zadíval se Anthonymu do očí.

„Je na ranči Half-Sun. Vydejte mi ho bez boje a nechám váš ranč na pokoji. Zamezíme tak zbytečnému krveprolévání. Tak?“

Anthony krátce uvažoval.

„Jsme šerifové! Nemůžeme ti vydat žádného člověka. A kromě toho, jsme v zajetí. Ale mohli byste si promluvit s našimi kamarády. Možná vám toho starého supa vydají. Skoro bych si to přál, protože jinak kvůli tomu darebákovi zahyne pár výborných chlapů.“

Rock Benson potřetí vztyčil paži.

„Jedeme!“ zvolal. „Vezmem si všechno! Pouvera a všechna stáda!“

Muži se rozběhli.

„Hoj, teď nám i tví kamarádi zaplatí za to ztracené stádo,“ zvolal Kansas Pete ještě k zajatcům.

Zůstali stát jen tři muži.

Byli to Cal Speed, Slim Stonewell a Steward Latimer.

„Co je s vámi?“ zeptal se Rock Benson ne zrovna mírně.

„Jeden by přece měl zůstat u zajatců a někdo by měl hlídat tábor. Danielsům nevěříme. Máme toho Anthonyho Drakea tak rádi, že ho nechceme spustit z očí. Po tobě totiž na něj máme zvláštní práva my. Zůstaneme tedy v táboře. Kašleme na dobytek a na nějaký podíl. Přijeli jsme sem, abychom poslali k čertu Anthonyho Drakea. A jestli on dostane tebe, Bensone, my už to zařádíme.

Tahle slova pronesl Cal Speed.

Rock Benson krátce zauvažoval.

„Fajn,“ řekl pak. „Zůstanete tedy v táboře. Proti tomu nic nemám! Ale až se vrátím a nenajdu vás, Danielsovy „i zajatce v naprostém pořádku, stane se leccos, to si pište!“

Obrátil se, vyšvihl se na koně, kterého mu přivedli, a v čele družiny vyrazil z kotliny.

Když zmizel poslední jezdec, řekl Cal Speed vítězoslavně: „Tak, a teď jsme tady pány my! Teď vyneseme trumfy! A z Rocka Bensona strach mít nemusíme. Ten už nás neuvidí. Slime, ty zůstaneš tady u těch dvou a my se Stevem se podíváme, kde mají Danielsové prachy. Není tady přece široko daleko banka a Danielsové byli vždycky zámožní. Pojď, Steve, náš podíl bude daleko větší než ten, co dá Benson svým lidem. A přijdeme k němu určitě snadněji!“

Rychle se vydal se Stewardem Latimerem k táboru Danielsů.

Slim Stowell si dřepnul před oba zajatce a zašklebil se jako krysa.

„No a pak do tebe kliďánko našijeme olova, co se do tebe vleze,“ zachrčel. „A protože tenhle skrček je tvůj kámoš, do pekla tě milerád doprovodí.“

Jim ani nehnul brvou a řekl:

„Krysy taky nemám rád – ještě míň než pumy a sovy. Znal jsem jednou jednoho chlapa a ten si vycvičil pár tučných krys. Dařilo se mu celkem fajn, dokud neonemocněl.“

„A potom?“ zeptal se Stonewell jedovatě.

„Potom ho sežraly!“

„A co to má co společného se mnou ?“ zeptal se Stonewell s hlavou nakloněnou na stranu.

„Ty jsi totiž taky taková krysa,“ odpověděl Jim ledabyle.

V tom mu Stonewell kopnul holínkou mezi žebra. Aby to mohl provést, musel si stoupnout mezi oba zajatce. A když se věnoval Jimu Lanovi, převalil se Anthony Drake a kopnul Stonewella svázanýma nohama do kolen. Stonewell zavrávoral a upadl na záda. Chtěl se odvalit stranou, ale v tom ho udeřily Anthonyho svázané nohy

plnou silou do hlavy.

Anthony Drake se převalil na něj a protože mu svázali ruce před tělem, docela snadno vytáhl ze Stonewellova opasku tesák. Za chvíli byli oba zajatci volní a z hromady vaků, sedel a řemenů si vytáhli své opasky se zbraněmi.

„Cítím se opravdu jako podruhé narozený," zamručel Jim Lane a nespouštěl přitom z očí Danielsův tábor. Zapnul přesku opasku, vytáhl kolt a protočil bubínek.

„Musí to jít rychle, protože ti chlapi by se mohli zmocnit žen a dětí jako rukojmí," připomněl Anthony krátce.

„Ojé, to půjde ráz na ráz," zasyčel Jim Lane.

A pak se pohnuli. Přeskočili úzký potůček. Několik keřů jim poskytovalo úkryt, zároveň jim ovšem bránilo ve výhledu na tábor.

Tam se mezitím leccos udalo.

Protože bylo brzy ráno, děti ještě spaly ve stanech. Jilliny švagrové už byly zaměstnány drobnými pracemi. Vařily na ohni, ošetřovaly raněné, vymývaly a obvazovaly jim rány. Jako vždy – ode dne, co v tomhle táboře Danielsovi bydleli, vládla tady stísněná nálada. Jill a její bratr Gene stáli u Bobova lůžka a mluvili o nejnovějších událostech.

„Všichni, až na ten hráčský trojlístek, opustili údolí," říkal Gene. „Ale já na ty tři chlapy nestačím, jinak..."

Zmlknul, protože Bob se snažil nadzvednout.

„Když budu za nějakou spolehlivou ochranou, mohl bych pálit z pušky, i když jsem ještě slabý," zachraptěl. „Co je s Tomem a Fredem?" zeptal se.

„Ti by také stříleli," odpověděl Gene.

„Všechny by vás odbouchli – ti tři chlapi jsou nebezpeční. A z Cala Speeda mám strach," zvolala Jill zoufale. Přitom rychle pospíšila k Bobovi a vtlačila jej zpět do lůžka.

„To ne, Bobe! I kdybychom ty lumpy přemohli, kde vezmeme vozy ? A bez vozů nemůžeme odjet. Vždyť vy ani nemůžete na koně a ostatní…“

„Blbost, musíme odtud! Gene, pomoz mi! Kromě toho nám ti dva, co jsou zatím spoutaní, určitě.pomůžou…“

Bob Daniels se zarazil v půli věty, protože ve vchodu do stanu se objevil Cal Speed a Steward Latimer. V rukou drželi kolty připravené k výstřelu a šklebili se jako vlci, kteří zírají na tučnou kořist. „No tak, lidičky! – Cha-chacha – zlatíčko, řekni svým bráškům, aby nedělali žádné hlouposti,“ zachechtal se Cal Speed.

Gene Daniels chtěl sáhnout po zbrani, ale Jill se mu zavěsila na ruku.

„Nedělej to, Gene – oni – by tě zabili,“ zašeptala mu sípavě.

V téže chvíli skočil Latimer vpřed a udeřil těžce raněného Geneho koltem do tváře. Se sténavým zakletím se Gene zapotácel a spadl Bobovi přes nohy. Pak tvrdě narazil na stanový kůl a upadl do bezvědomí.

Jill si k němu klekla a začala jej probírat.

„Vstaň, zlatíčko – nechcem od vás moc – jenom peníze! Hej, kam váš táta schoval prachy? Nedělejte okolky! Takový bohatý rančer jako Daniels má určitě hromadu peněz! No tak, dělej, holka! Nechcem se zdržovat hledáním!“

Cal Speed namířil kolt na Geneho. Boba si vůbec nevšímal, protože si myslel, že je těžce raněn. Bob také ležel bez hnutí na lůžku, ale pod přikrývkou pomalu sunul pravačku.

„Kde má starý Daniels pokladnu? He, holka, napálím to tvýmu bráchovi do břicha! Mluv! Počítám do tří!“

Současně ji chytl a strhl ji k sobě.

Jill Danielsová se rázem změnila v podrážděnou kočku. Dupla Calu Speedovi na nárty a malými pěstičkami mu

bušila do obličeje. Zařval vztekem a odstrčil ji. Vypadla ze stanu ven, ale hbitě byla zase na nohou. Jako vzteklý buldok se vrhl za ní.

Jill Danielsově se zmocnil strach. Pomyslela na nabitou brokovnici ve svém stanu.

A běžela, co jí síly stačily.

Zatím už stál před Bobovým lůžkem výhružně a vítězoslavně Steward. Držel nedbale v ruce kolt a pohrával si s ním.

„Vsadíme se, že ji dostane?“ smál se. „Ten už zkrotil jiné šelmičky, cheche-che!“

Bob Daniels se už zatím pod vlněnou přikrývkou zmocnil koltu. Rychle palcem natáhl kohoutek, zvedl hlaveň a střelil přes přikrývku. Snad to byla náhoda, ale střela byla přesná – Stewardu Latimerovi se kulka zavrtala přímo mezi oči. Chtěl ještě zvednout kolt, ale uprostřed pohybu strnul, otočil se napůl kolem vlastní osy a pak se zhroutil. Bob Daniels vyrazil útrpný sten a ze všech sil se snažil napřímit. Když konečně stál na nohou a udělal první krok, musel se přidržet stanového kůlu.

Jak se jen vypořádám s těmi dvěma zbývajícími, pomyslel si ustaraně. Vtom třeskly venku dva výstřely. S výkřikem se Bob vypotácel ze stanu, vrávoravě se zastavila zíral na to, co se stalo.

Ze stanů vybíhaly ženy. Děti křičely strachem. Tom a Fred se vypotáceli ze svého stanu. A i oni měli v rukou zbraně. Pod ochranným přístřeškem, kde leželi ranění kovbojové, se cosi zahýbalo.

Ale už bylo po všem a Jill Danielsová spočívala na hrudi Anthonymu Drakeovi.

Seběhlo se to takto: Když Jill Danielsová utíkala přes volné prostranství před Calem Speedem ke svému stanu, třeskl náhle výstřel a vzápětí ještě jeden. Dobře ty rány slyšela, ale nedbala jich, nýbrž utíkala jako štvaná dál – a

narazila na Anthonyho Drakea.

A Anthony jí položil levou paži kolem třesoucích se ramen a pravice s kouřícím koltem mu klesla.

Jillina hlava pár chvil spočívala na hrudi Anthonyho. Cítila jeho klidný dech a mohutné paže – a najednou se cítila jistá, v bezpečí.

Anthony Drake vdechoval vůni jejích vlasů, cítil její ustrašené chvění a nemálo se divil, jak to, že se mu náhle v náručí octla tak nádherná dívka.

Pak k němu zvedla tvář a podívali se jeden druhému do očí.

To všechno viděl Bob Daniels, jeho bratři i jejich ženy.

Jim Lane stál trochu stranou a divně se usmíval.

Jill se pořád ještě dívala na Anthonyho, ale začala si už všímat detailů jeho obličeje. Vůbec si neuvědomovala, že spočívá na hrudi muže.

Tvrdá mužská tvář náhle dostala příjemné rysy, uvolnila se a divoký výraz jeho očí zjihl. Na chvilku pozoroval dívčin obličej a vychutnával krásnou souměrnost, švih jejího obočí, chvění jejího chřípí a plná, červená ústa, která teď odhalila dvě řady bílých perel. A na spáncích uviděl malé žilky, ve kterých pulsovala krev.

Na nosíku si všimnul několika pih.

Najednou se začervenal jako školák.

A ona se začervenala jako školačka.

Oba se proto rozesmáli – a cítili už teď, že se mají rádi, ačkoliv spolu zatím nepromluvili ani slovo.

Pustil ji.

„Už se nemusíte ničeho obávat, slečno…“

„Jill Danielsová – já – děkuji vám, Anthony Drake,“ zašeptala tiše.

„Vy mě znáte, Jill?“

„Ještě než jsem vás včera uviděla, cítila jsem, že nějak zasáhnete do našeho osudu. Jste bratrem šerifa,

Anthony.“

„Jsem rád, že mi říkáte Anthony!“

„Ach!“

* * *

Když toho rána Jack Nelson zase kouzlil s pánví a už už se nadechoval, aby vyrazil svůj známý pokřik jako budíček, třeskl výstřel. Kulka narazila na pánev a odrazem zasáhla Jackův ušní lalůček.

Jack sám ve zlomku vteřiny ležel na břiše a už se kulil jako veliký mrož do úkrytu.

Ozvalo se totiž mnoho dalších pušek a hochům z ranče Half-Sun začalo být v těchto chvílích pěkně horko. Bylo moc dobře, že nespali „všichni na jednom místě.

Z okna nezastřešeného domu se jako první ozvala puška Teda Boonse. Dost přesně zamířil na dva tři chlapy a dvakrát zasáhl.

Vtom už se zprava přidali Bruče Wels a Tommy Gray. Protože spali mezi skupinkou stromů, měli velmi příhodnou pozici k napadení několika stínových postav.

Kdosi pronikavě bolestí zakřičel do rodícího se dne. Ostatní se ukryli a dokonce se i trochu stáhli.

Jim Long a Ken Mortimer, kteří spali pod keři blízko potoka, použili jako úkrytu koryta říčky a i oni odrazili útok.

Celá záležitost se vyjasnila.

Jack Nelson měl jako kuchař vždycky poslední hlídku. Samosebou moc pozor nedával, a tak mohli útočníci nepozorovaně obklíčit vznikající ranč. Střela do pánve měla být signálem k útoku.

Smůlou útočníků bylo, že chlapi z Half-Sun měli svoje zvyky a spali roztroušeně po okolí. Útok tedy skončil nezdarem. Střelba postupně umlkla. Rozednívalo se. Dole

na pastvině stoupala ranní mlha.

Jack Nelson si dřepnul vedle zajatého Camerona Pouvera v rozestavěném domě. Jak se bez krytí a bez zranění dostal až dovnitř, si Jack při nejlepší vůli nedokázal vysvětlit. Zíral na Teda Boona, který si právě nabíjel pušku a opatrně vykukoval z okna. Přitom si držel na zakrvaveném uchu kapesník.

„Co je to za bláznivé idioty?“ vrčel.

Ted pokrčil mohutnými rameny.

„Co já vím! Možná nějaké příbuzenstvo našeho milého hosta. Škoda celé té sebranky! Tenhle starý sup nestojí ani za pecku od višně,“ bručel směrem k Jackovi.

Ten se obrátil na Pouvera.

„Slyšels, ty starý žraloku? Chtějí tě vysvobodit, co ? Chudáčci! Jak to snášíš, že kvůli tobě budem muset zastřelit pár chlapů ? Drž klapačku. Vím, co bys teď chtěl říct, že je to všechno blbost! A kdybych našel toho bídáka, co mi ustřelil ucho, tak bych ...“

„Už zase přeháníš?“ vložil se Ted.

„Nojo, celé ucho to sice není, ale po mojí kráse je veta.“

Chtěl říci ještě cosi, ale zvenku se ozval silný hlas:

„Hej, vydejte Camerona Pouvera! Nechtěli jsme na vás začít střílet! Chtěli jsme vás přepadnout bez krveprolévání. A vy, bídáci, jste nás ani nepustili ke slovu! Vzdejte se konečně! Jste obklíčeni, nemáte žádnou šanci!“

„Och, vy blázni! Myslíte si, že když vystřílíte díru do pánve, že budeme celí roztřesení držet ruce nad hlavou?“

To zabručel celý zlostí bez sebe Jack Nelson – jeho hlas zněl dunivě. Chvíli bylo ticho a pak venku zvolal čísi hlas:

„Hej, propusťte našeho tátu! Nestrpíme, abyste ho drželi v zajetí! Okamžitě zastavíme jakékoliv nepřátelské akce proti vašemu ranči, když ...“

„Ušetřete si námahu! Nejsme na hlavu padlé tetky, které byste svými povídačkami dokázali oblbnout,“

zahlaholil mezitím Ted Boon. „Nemáte moc velkou naději, že byste si odtud mohli vašeho šéfa odvést živého. Buď do dvou minut zmizíte z terasy, nebo to roztočíme. Tady nejste v Greenbacku, kde si můžete vysvobodit z lapáku kdejakého pobudu!“

Zatím se už dočista rozednilo. Nad hřebeny hor zazářily první sluneční paprsky a prodraly se mlhou, která nad pastvinou ležela téměř jako hustý dům.

„Hoj, tak vás vykouříme,“ zakřičel kdosi divokým hlasem.

„Jenom pojďte! Ten špás byste zaplatili krví.“

Vtom třeskly výstřely. Jako první začali pálit Jim Long a Ken Mortimer. Leželi tak dobře kryti, že se útočníci nemohli odhodlat k výpadu a rovněž nechali promlouvat ze zálohy zbraně. Jim a Fred záhy zjistili, že chlapů, kteří proti nim leželi za stromy, keři a v terénních vlnách, je pět. Opět kdosi zařval bolestí.

Ted Boon a Jack Nelson stříleli z oken. Mohli odtud přehlédnout kraje terasy a vlastně i celé daleké údolí. Pár útočníků leželo za okrajem terasy na svahu a vztekle střílelo na dům. Ted Boon a Jack Nelson občas zahlédli, jak se nad okrajem terasy vynořily klobouky střelců.

Ted Boon sestřelil klobouk už druhému chlapovi.

„Och, u všech kulí – jak to děláš, Tede? Harpunou dokážu na třicet metrů zasáhnout velrybu na milimetr přesně, ale bouchačkou trefím akorát tak vzduch,“ hromoval Jack.

„Tak zbytečně neplýtvej drahou municí,“ zasmál se Ted přes ramena. „Raději dej pozor na našeho zajatce a pozoruj svah za domem. Jinak nás přepadnou odtamtud.“

Bruce Wels a Tommy Gray našli dobrý úkryt vpravo od domu ve skupince hustých stromů. Bruče střílel možná o poznání lépe než Tedy Boon a Tommy Gray také nebyl odjakživa jen harpunář, nýbrž i lovec. S puškou uměl

zacházet, výborně Ani z téhle strany tedy neměli útočníci šanci.

Zuřivá palba znovu zmlkla.

„Chachacha, teď už jim došlo, že každý, kdo jenom vystrčí nos, po něm velice rychle dostane!“ zvolal výsměšně Ted. Jeho hlas se rozléhal do dálky nad terasou.

Teprve za chvíli přišla odpověď:

„Tak si počkáme na noc! My vás už nějak dostanem! Vydejte Camerona Pouvera dobrovolně!“

„Toho uvidíte tak nanejvýš při soudním přelíčení. A pár z vás s ním bude sedět na jedné lavici! Jenom počkejte, vy lumpové!“

Po těchto slovech se Ted Boon odvrátil od okna a sledoval Camerona Pouvera, který dřepěl se svázanýma rukama v koutě a zíral na zem. „Měl bys svým lidem trochu domluvit, Pouvere. Tvoje rodina se kvůli tobě stále víc ruinuje.“

Cameron Pouver pomalu zvednul hlavu. V očích mu plálo divoké světlo. „Tenhle zatracený bratr,“ řekl, „ten zatracený šerifův bratr. Kdybych s vámi nepřišel do Big Grass Valley, tak…“

Zmlkl sklonil hlavu a po delší přestávce zamumlal:

„Ať tedy jde všechno k čertu – stejně je to tak jak tak prohrané. Než by mě odtud mí lidé dostali, polovinu z nich, vy darebáci, postřílíte nebo zraníte. A s půlkou nemám proti Danielsům a jejich pomocníkům nejmenší šanci.“

„Tak svým lidem zakaž, aby zbytečně oslabovali celou tu tvou hordu,“ zavrčel Ted Boon.

„Beze mě Pouverové nikdy s Danielsovou bandou nezúčtují. Danielsové určitě vědí, že jsem mimo hru. Vsadím se, že se ještě dopoledne objeví.“

„Tomu bych tak úplně nevěřil,“ zašklebil se Ted Boon. „Anthony Drake a Jim Lane si i tam došli pro jejich šéfa a

Danielsova tlupa udělá asi stejnou blbost jako tvoji lidé.“

„Drake a jeho kumpán přece nejsou kouzelníci. Nu, uvidíme,“ zabručel Pouver a v následujících dvou hodinách neřekl ani slovo.

A ty dvě hodiny ubíhaly velice pomalu. Útočníci i obránci vyčkávali. Nepadl jediný výstřel, protože muži se dobře kryli.

Slunce už stálo téměř v nejvyšším bodě, když Ted Boon, který se díval oknem ven, vyrazil tiché zaklení. Z kopců na severu, které se táhly z východu na západ napříč Big Grass Valley, sem jela veliká skupina jezdců.

„Kčertu, Pouvere! Tys měl pravdu! Myslím, že to jedou Danielsové se svými lidmi,“ zavolal přes rameno.

Pouver vstal. Protože byl spoután pouze v kotnících, mohl rychle přistoupit k Tedu Boonovi. Neohroženě přistoupil k oknu a jeho vyčkávající lidé ho jistě hned poznali.

„Můžu?“ zeptal se stroze Teda Boona.

Ten mu podal dalekohled.

„Tam ale moc Danielsových není,“ řekl Pouver po chvíli. „Vidím jenom starého. Ale jeho syn s nimi není – možná pár jeho jezdců, které samosebou neznám všechny.“

Jezdci se poněkud přiblížili. Zastavili se na terénní vyvýšenině. Jezdec vedle jezdce. Pouhým okem není možné je rozeznat.

Ted Boon si opět vzal dalekohled.

„Teď už pár z těch chlapů poznávám,“ zavrčel vzápětí. Pak zavolal hlasitěji, aby to slyšeli i jeho kamarádi venku: „Hej, hoši z Half-Sun! Z kopců se sem blíží jakási banda! Poznávám tam Kansas Peteho, pár z jeho kumpánů a, no jasně, to musí být Rock Benson! Jak mi právě řekl Pouver, je s nimi i starý Daniels!“

Venku zamručelo přes sebe několik hlasů.

„Co ti nádivové dělají?“ chtěl vědět Ken Mortimer.

„Nic,“ zavolal Ted Boon, „všechno sledují zpovzdálí. Určitě vidí koně Pouverových lidí pod terasou a myslí si svoje! Hej, chlapi od Pouvera! Dávejte pozor, abyste se nedostali mezi dva ohně!“

Zdálo se, že Pouver horečně uvažuje. Pak spíše pro sebe zamumlal: „Mí lidé přišli příliš brzy – a ti druzí příliš pozdě. Jestli je tam ten pověstný Rock Benson, brzo odjede a odežene moje stáda.“

„Teď už vůbec ničemu nerozumím,“ řekl Ted Boon.

O chvíli později se ukázalo, že starý Pouver zase správně kalkuloval. Jezdci na vyvýšenině strhli náhle vesměs své koně a zmizeli. Za chvíli se celá horda objevila na druhé straně prolákliny a rychle zmizela v kopcích.

Jen jediný jezdec ji pomalu následoval. Před zářezem kopce ještě jednou otočil koně a zahleděl se zpátky – zřejmě k terase.

„Ach, nechali tady špeha,“ poznamenal Ted Boon.

„Blbost,“ zasyčel Pouver. „To je starý Daniels! Ví, že tady dřepím v zajetí a nemůže se s tím smířit. Určitě se s ostatními pohádal. On chtěl mě a ti ostatní se rozhodli pro stádo. Zůstal jako generál bez vojska. – Jeh, Boone, mohl bych si promluvit s jedním ze svých synů ?“

Ted Boon na chvíli přemýšlel.

„Fajn, souhlasím!“

„All right, Boone,“ vzdychl Pouver a pak křiknul: „Hej, Pouverovi hoši! Chvilku dávejte pozor, dovolili mi, abych si promluvil s Jeffem! Pojď ke mně, Jeffe!“

Trvalo asi půl minuty, než se přes okraj terasy přehoupl jeden z Pouverových synů. Byl beze zbraně a pomalu se blížil přes terasu k rozestavěnému domu. Pouver a Ted Boon vystoupili ze dveří.

Starý pirát začal bez okolků: „Co tady vůbec chcete, vy idioti?“ „Ale – my – nemůžeme přece připustit, aby tě

drželi v zajetí a ...“

„Copak jsem vám jasně neřekl, že Danielsové jsou banda lotrů, která se ještě před začátkem našeho sporu dala dohromady s tak pochybnými bandity jako Rock Benson a Kansas Pete? Copak by tohle samo nestačilo před soudem k mému osvobození? Měli byste spíš dávat pozor na naše stáda a nepustit ani cizí nohu na naše pastviny a bojovat proti té bandě. To byste měli! Čas pracuje pro nás! Kolik tady máte vlastně lidí?“

„Je nás dvanáct, táto.“

„Co? A kde jsou ostatní?“

„Pryč – zmizeli – přeběhli k Danielsům nebo dočista utekli. Vím ...“

„Chceš říct přeběhli k Rocku Bensonovi? Kčertu! Teďka jeďte zatraceně rychle. Ať jen ti banditi shánějí dohromady naše stáda. K tomu se musí rozdělit na menší skupinky. Přepadávejte tyhle malé skupiny a ničte je! A pošlete především k čertu Danielse, Bensona a Kansas Peteho. Nestarejte se o mě. Mně žádná porota nic nedokáže! Co tu ještě stojíš? Tak už se kliď!“

Jeff Pouver vrhl na otce udivený pohled. Pak se rychle obrátil a pospíchal pryč. O chvíli později se muži pod terasou zvedli a odjeli.

„Ty si vždycky víš rady,“ zasmál se Ted Boon na starého Pouvera. „Ale tak hladce to asi nepůjde, ty starý supe. Bude se muset nejprve dokázat, že Danielsové se spojili s bandity dřív, než jsi jim vypálil ranč ...“

„To se zařídí,“ zamručel Pouver, obrátil se a vydal se zpátky k domu. Jack Nelson šel za ním jako stráž.

Když Cameron Pouver kráčel přes práh, spatřil vedle dveří opřený o zeď domu těžký trámek. Tři metry za ním kráčel nic netušíc a bezstarostně Jack Nelson.

Když Jack procházel dveřmi, Pouver už se těžkým dřevem rozmáchnul. Jinému člověku by takový masivní

kus dřeva jistě zlomil vaz. Když se Jack probral, byl Cameron Pouver pryč. Vedle Jacka ležela pouta a trám. Kromě toho Jackovi chyběl pás s koltem a dlouhým námořnickým tesákem.

Zvenčí se blížily kroky kamarádů. Jack vyskočil. V hlavě mu hučelo, ale křičet mohl.

„Pouver je pryč! Pouver utekl! Asi to vzal zadními dveřmi a vyšplhal se pak po svahu! Och, ten bídák mě praštil trámem!“

Ostatní vztekle zahromovali. – Jen Ted Boon vrazil dovnitř. Ken Mortimer a Tommy Gray utíkali nalevo kolem domu, zatímco Jim Long a Bruče Wels zamířili k pravému rohu. Všech šest – protože Jack a Ted běželi domem k zadnímu vchodu, se dostalo v široké rojnici ke svahu.

„Mohl utéct jedině tudy, protože jinak bychom ho museli vidět!“ křičel Jack vztekle.

Začali hned šplhat nahoru. Protože cesta byla zarostlá stromy a houštím, ztráceli se chvílemi jeden druhému z dohledu a jen slyšeli praskot.

Mezitím se Cameron Pouver vysoukal zpoza stohu prken. Těmito prkny měla být v nejbližších dnech vyložena podlaha místností v domě – a teď tedy posloužila Pouverovi jako úkryt.

„Tak jsem si to představoval,“ zašklebil se a měl ohromně naspěch. Skryt za domem doběhl k malé ohradě, otevřel ji, vzal sedlo, které bylo po ruce, a v rekordním čase osedlal koně. Když se vyšvihl do sedla a vyháněl z ohrady ostatní koně, bylo slyšet z kopce vzteklé hlasy. Hledající muži jej zřejmě objevili průhledem mezi stromy. Zasvištěly kulky, ale nezasáhly.

Pouver se rozchechtal jako pavián.

Nathan Daniels seděl dlouho u vody a kouřil jednu dýmku za druhou. Promýšlel spoustu věcí a pátral v

paměti po všech těch událostech, které souvisely s Cameronem Pouverem.

Bylo mu stále více jasné, že je vyřízen.

„Pouver má svoji bandu lépe v rukou – pro mě by asi ani jeden z mých synů nehnul prstem. Ale co mám dělat? – Musel bych se spojit s bandity, abych…“

Náhle zmlkl. Rázně vstal. Dýmka mu vypadla z úst a jeho kostnatá ruka sáhla po koltu.

Za vysokou skálou se objevil jezdec. Byl to Cameron Pouver.

Pomalu se svezl ze sedla a nespouštěl přitom svého úhlavního nepřítele z očí. Pečlivě uvázal koně k tenké bříze, která stála vedle skály. Pak si popotáhl kalhoty, posunul řemen, položil ruku na kolt a pomalu vykročil.

Za chvíli byl dost blízko natolik, že si oba muži mohli vidět do očí. A deset metrů od Danielse se zastavil.

„Jak se ti vede, Danielsi?“ zeptal se trochu zastřeným hlasem.

„Není to zlé, Pouvere – tak teď si to rozdáme. Měli jsme to udělat už před třiceti roky, ale měli jsme asi ze sebe navzájem strach.“

„Možná, Danielsi! – Byli jsme vždycky rovnocenní.“

Chvíli mlčeli a dívali se na sebe.

„Osvobodili tě tví lidé, Pouvere?“

„Ne, poslal jsem je za tou bandou. Měl jsi štěstí, že nejeli kolem. A taky mě nepustili – já utekl – a dokonce jsem si vzal i parádní kolt. A tím tě zabiju, Danielsi!“

„Možná, Pouvere, možná! Je to zvláštní, že před čtyřiceti lety jsme byli přáteli.“

„Je to sedmatřicet let, Danielsi, co jsme stáli před soudcem a vzájemně na sebe chtěli svalit obvinění, i když jsme na toho chlapa stříleli oba.“

„Jenom jedna kulka ho zasáhla, Pouvere!“

„Mohla to být i ta tvoje, Danielsi!“

„Já nechtěl do vězení!“

„Já taky ne!“

„A proto jsme to házeli jeden na druhého!“

„A tehdy jsme se začali nenávidět. Ano, náhle jsme se nenáviděli, protože jsme oba porušili přátelství a zachovali se jako zbabělci a ničemové. To nám taky řekl soudce. Protože nikomu z nás nemohli dokázat smrtelný výstřel, potrestali nás stejně.“

„Tak tak, Pouvere! A protože jsme se nenáviděli a nechtěli už být podruhé zbabělí, ani později jsme si nešli z cesty. Jeden číhal na druhého – a přitom jsme byli zbabělí. Naše rodiny se rozrostly, dovedli jsme je k blahobytu a naočkovali jsme nenávist i svým synům. A když jsme si hledali nové pastviny, vydali jsme se zase týmž směrem, aby si ten druhý nemyslel, že to vzdáváme. Pouvere, byli jsme oba příliš zbabělí, abychom si to sami sobě přiznali. Naši nejstarší synové byli jiní – ti si to vyřídili, ačkoliv k tomu neměli dost pádný důvod.“

„Asi to tak bylo, Danielsi,“ zamumlal Pouver.

Pak se napřímil jako svíčka.

„Ale teď z tebe strach nemám, Danielsi!“

„A ani já z tebe ne, Pouvere!“

„Fajn, tak si to rozdáme?“

„Až kukačka zase zakuká z lesa, táhnu, Danielsi!“

„All right, Pouvere!“

Pak oba vyčkávali.

Už za pár vteřin se ozval plachý pták, kterého už během rozhovoru několikrát zaslechli.

Oba vytrhli zbraně.

Výstřely třeskly jako jeden – v tomhle směru byli tito muži skutečně rovnocenní.

Zasáhli jeden druhého na totéž místo a padli k zemi.

Pak z posledních sil oba zvedli hlavu.

„Měl jsem před tebou vždycky větší strach, jenom jsem

to nechtěl přiznat.“

Danielsova hlava se zvrátila dozadu. Umírající ale zaslechl Pouverův zlomený hlas.

„Se – mnou – to nebylo – o nic – lepší – kdyby – aspoň – jeden – z nás – strachem utekl …“

Pak oba zemřeli.

Nikdo se už nikdy nedozví, že tito dva muži, o nichž se říkalo, že jsou příliš hrdí na to, aby si šli z cesty – byli zbabělci.

O pár minut později přijeli chlapci z Half-Sun. Pochytali koně, které rozehnal Pouver, a okamžitě se vydali po jeho stopě.

„Tak si to nakonec přece jen rozdali,“ zabručel Ted Boon.

„Teď už se nemusí obávat žádného pozemského soudce,“ poznamenal Tommy Grey.

„Pozor! Támhle jedou jezdci!“ zvolal Ken Mortimer.

Popohnali koně za skálu a vyčkávali. Byli to Pouverovi synové se skupinou dalších, kteří se přiblížili. Zřejmě zaslechli výstřely. „Hej, Pouverovi! Nestřílet!“ Zavolal na ně Ted Boon. „Kčertu, to už jste zase vy,“ zaklel Jeff Pouver. „Copak se tady stalo ? Kdo to tam leží na zemi?“

„Pojďte blíž a podívejte se! Vašemu otci se podařilo utéct. Parádně nás dostal. Hej, hoši, pojďme si v klidu popovídat. Pojďte a pořádně se dívejte. Ti dva svedli čestný, fér souboj!“

„S kým se bil?“ zvolal Jeff Pouver. Zároveň popojel dopředu a vše pochopil.

„On a Daniels,“ zachraptěl a seskočil z koně.

I ostatní se přiblížili. Ještě měli v očích nepřátelství.

„Poslyšte, chlapi,“ začal Ted Boon. „My jsme sice starého Pouvera unesli, ale byl zcela regulérně zatčen. Teď už ani on, ani Daniels nepotřebují žádného soudce. Vězíte sice v pořádné bryndě, ale boj proti Danielsům

byste neměli ...“

„Vždyť nám kradou stáda!“ přerušil ho jeden z Pouverových.

„Ne Danielsovi – ti jsou vyřízení! Jak z toho chcete ven, to je mi záhadou. Vaše stáda odhání Rock Benson a Kansas Pete. Rádi bychom vám pomohli proti té bandě, protože na tom máme sami tak trochu zájem.“

„Moc tomu tedy nerozumím,“ zamumlal Jeff Pouver nerozhodně.

„Tak ti to vysvětlím, ty chlape natvrdlá,“ zavrčel Ted Boon.

„Anthony Drake a Jim Lane byli jmenováni zástupci raněného šerifa. Zatkli a tak říkajíc unesli vašeho otce. Nechtěli další krveprolévání. Protože byste rozmetali celý Greenback, kdyby ho zavezli do tamějšího vězení, zahráli jsme si na věznitele my. Oba zastupující šerifové pak odjeli do hor, aby se podívali po Nathanu Danielsovi, Rocku Bensonovi a Kansas Petem – a taky, aby zabránili krveprolití. No, měli sice málo šancí, a zdá se taky, že se něco semlelo. To se musí samosebou zjistit. Jestli vám smím poradit, tak pokud možno uveďte do pořádku všechno, co váš táta rozvrtal – i s vaší pomocí. – Pojedeme tedy společně?“

Pouversovi se krátce poradili a pak přišel Jeff zpátky.

„Fajn, jedeme společně!“

Oba mrtví rančeři byli pohřbeni. Na Pouverových synech nebylo patrné jakékoliv pohnutí, protože v posledních dnech jejich tváře velice ztvrdly.

„My jsme byli poslušní synové! Ať někdo jiný rozhodne, jestli jsi ty byl dobrým otcem,“ řekl Jeff Pouver nad otcovým hrobem přímo a krátce. Pak opět nasedli a odjeli. Když sjeli z kopců, bylo už pozdě odpoledne. Před nimi se rozprostírala širá krajina. V dálce se kupila mračna – mračna prachu.

„Shánějí dohromady naše stáda," zamumlal Ted Boon a zadíval se dalekohledem.

Bystrozraký Ken Mortimer zatím přelétl pohledem četné výstupy do roklí.

„Támhle se blíží z hor dva jezdci! Jestli to nejsou Jim a Anthony," Ted Boon zamířil dalekohledem směrem, kterým ukazoval Ken. „Jsou to oni! A taky si nás všimli a nevědí, co si mají myslet. Pojedu jim naproti sám. Jeďte pomalu za mnou!"

Za deset minut se Ted Boon setkal s Anthonym a Jimem.

„No tak co, ty bábovko, co děláš?" zeptal se ledabyle Jim Lane. „To jsou Pouverovi, se kterými tady jste, co?" zeptal se Anthony. Ted Boon jim podrobně všechno vylíčil.

* * *

Oheň tlupy zlodějů dobytka hořel na úpatí strmého srázu, nad nímž trčel mohutný skalní výběžek. Nedaleko odtud se popásali znavení a utrmácení koně půlky družiny. Zvířata se sotva držela na nohou.

„Měli jsme příliš málo koní a nemohli jsme je měnit," říkal rozmrzele Kansas Pete.

„Dobytek je taky pěkně unavený," odpověděl Rock Benson. „Ale to mě moc netrápí," pokračoval. „Čáru přes rozpočet nám spíš udělá blížící se bouřka. Měli bychom teď krávy zahnat někam do rokliny, abychom za rozbřesku byli nahoře v sedle průsmyku. A to bychom museli dát uzavřít roklinu tuctem výborných střelců – protože nás určitě budou pronásledovat. Pouverovi dorazí určitě ještě před půlnocí."

„Och, jen jestli to stihnou a opravdu se jim podaří vysvobodit svého šéfa," ušklíbl se Kansas Pete. „Ostatně,

napadá mě, že už jsme dlouho neviděli starého Danielse!“

„Možná odjel za svou rodinkou,“ mávnul rukou Benson. Pak chvíli pozoroval přibližující se mračna.

„Poženeme dál až po bouřce,“ rozhodl pak náhle. „Tady v proláklině se nám podaří udržet stádo lip pohromadě. Kdyby to bylo jenom malé stádečko ... V horách by to bylo horší.“

Brzo přišli k ohni vystřídaní jezdci a také si naplnili žaludky. Nepadlo ani slovo.

Slunce zapadlo za hory dříve, než je dostihla hradba mračen. Pak se hrozivě setmělo. Poryvy větru ustaly – bylo bezvětří, dusno, ticho a jaksi tajemně.

Jeden z mužů ostře vykřikl a ukázal k semknutému stádu, které stále nepokojně mručelo a bučelo.

„Hej, koukněte se!“

Všichni zvedli hlavy.

A to, co spatřili, je naplnilo úžasem a hrůzou, protože si ten úkaz nedokázali vysvětlit.

Na špičkách rohů a dokonce na kostnatých hřbetech temného, hučícího, neklidného, semknutého stáda tancovaly tisíce drobných modravých plaménků.

Náhle třeskly výstřely.

Zasvištěly kulky a zaryly se do těl unavených koní, kteří postávali blízko ohně.

Deset tisíc rohatých ďáblů vyrazilo všemi směry. Zadusalo čtyřicet tisíc kopyt. Vylili se z prolákliny jako kypící polévka, překonávali překážky, které by jindy nikdy nepřekonali! Dusají, duní, řvou, běsní.

Blesk stíhal blesk. Hromy burácely jako tisíce ohromných gongů, na něž se tlouklo obrovitými palicemi.

A pak se spustila průtrž mračen.

Byla to bouřka, jakou je možné vidět snad jen jednou za sto let. Rock Benson naštěstí našel koně. Nebylo to sice jeho zvíře, ale tím si hlavu nelámal. Hnal ho nahoru do

strmého svahu, takže se kůň málem svalil.

A když se s ním zvíře vyhouplo přes okraj prolákliny, musel znova nasadit ostruhy, protože zdivočelý dobytek byl už i tady nahoře a hnal se dál.

Dvě věci byly Bensonovi jasné, když prchal na sípajícím a sténajícím koni před rozběsněnou rohatou pohromou: téhle noci přijde nejméně o polovinu lidí.

Stádo se roztrouší tak, že je nebude možné ani za dva dny sehnat dohromady.

Rock Benson si uvědomil, že z těchto dvou důvodů prohrál.

„Alespoň mám v rukou Anthonyho Drakea!“ zavýskl si, ale sám svým vlastním slovům nerozuměl.

Náhle zpozoroval ve světle blesku před sebou několik jezdců, kteří rovněž prchali před stádem, teď se však drželi více vpravo. Tak je mohl Rock Benson trochu předběhnout. Věděl, že tito jezdci patří k Pouverovým lidem a ještě před malou chvílí si brousili zuby na půlku jeho bandy, která se zdržovala u ohně.

Sklonil se těsněji k šíji svého koně a vytáhl svůj kolt.

„Pár z vás teď pošlu k čertu,“ zvolal a i tato slova zanikla v burácení hromu a kravských kopyt.

A pak začal Rock Benson střílet. Nejposlednější jezdec rozmáchl ruce a spadl ze sedla. Zasáhl ještě dalšího, ale tenhle muž se dokázal držet v sedle. ' Na dalších pár chvil krajinu neozářil žádný další blesk. Rock Benson nevěděl, zda je jezdcům ještě v patách. Dobytek za ním sice stále ještě lomozil, ale řady prořídly. Bylo vidět mezery. Největší nebezpečí bylo zažehnáno, i když zdivočelá zvířata se jistě budou hnát ještě několik mil.

Náhle ale oblohu rozřízl mohutný záblesk. A ve světle trvajícím pár vteřin spatřil před sebou Rock Benson jezdce, který se poněkud pootočil v sedle a ohlížel se.

„Hoj, to jsi ty, Drake!“ zařval Rock Benson a tentokrát

jeho hlas pronikl celou tou vřavou.

Anthony Drake musel svého koně strhnout okamžitě, protože když se za chvíli zablesklo, spatřil jej Rock Benson napravo.

Oba vystřelili ještě než světlo blesku zhaslo.

A oba věděli, že trefili.

Pak se mezi ně vsunula špice dobytčího stáda a jejich koně od sebe rozehnala. O pár vteřin později se spustil další nával deště. Nebylo vidět na krok, drželi se v sedlech a nechali na koních, aby zvolili směr.

Rock Benson cítil nahoře v hrudi nesmírnou bolest. Oběma pažemi ale mohl pohybovat normálně. O chvíli později přišel na to, že mu kulka Anthonyho Drakea způsobila hlubokou tržnou ránu napříč celou hrudí.

Rock Benson před sebou spatřil při dalším záblesku hustý lesík. Nasměroval koně směrem k němu a brzy seskočil v krytu mohutných stromů ze sedla, zavedl chvějící se zvíře do lesíka a sám vyčerpaně klesl na křivé kořeny stromu. Koruny stromů byly tak husté, že propouštěly déšť jen tehdy, když bouře rozčísla větve.

Anthony Drake cítil Bensonovu kulku ve stehně. Za jízdy si obvázal nohu nad ranou. Když pak opět koně řídil podle vlastních představ, spustil se silný liják.

Za chvíli narazil Anthony Drake na Jacka Nelsona, který jej hned přivítal slovy:

„Za takového počasí jsem se plavil pětkrát kolem mysu Dobré naděje. Chachá, ty krávy jsou houby proti vlnám, které nám tehdy usilovaly o život. Chachacha, dnes večer jsem jaksepatří omládl, ačkoliv mě jeden z těch mladých býků nabral rohem do slabiny! Hej, jak se máš, šéfe?“

„Kulka v noze – ale pojďme se nejdřív podívat po ostatních.“

„Jasně, a pak uděláme oheň, zavážem si rány a upečem si nějakou tu kravku! Mám už zase v žaludku pěkně

prázdno!“

Po chvíli potkali Keňa Mortimera a jednoho z Pouverových synů. Další jezdci se vynořili ve světle hvězd. Po krátkém zvolání se ukázalo, že to jsou Bruče Wels, Jeff Pouver a pár Pouverových kovbojů. Všichni byli mokří až na kůži. Někteří byli i zraněni.

„Dohlédněte na stádo!“ nařídil Anthony Drake. Seděl v sedle trochu našikmo, protože noha jej začínala nepříjemně bolest.

Náhle znova třeskly výstřely.'

„Musíme se podívat, co to bylo,“ zvolal Ken Mortimer a zmizel. Ostatní ho následovali. O chvíli později narazili na Jima Lanea, Jima Loga a Tommyho Graye.

„Pár z těch darebáků projíždělo kolem nás, a tak jsme jim na cestu ještě vypálili čestnou salvu,“ zvolal Tommy Gray.

Pomalu přejížděla stále se zvětšující skupinka přes louku. Chyběli ještě dva ranění.

Nakonec všichni dorazili k lesíku.

Byl to tentýž lesík, v němž se ukryl Rock Benson. Za pár minut se už rozhořel veliký oheň. Přijelo ještě několik jezdců. Pár z nich se objevilo u ohně, ale hned obrátilo koně a zmizelo v temné noci. Zasvištěla kulka a jako odpověď se ozvala celá salva. Jeden ze zasažených koní zaržál a kdosi křičel bolestí.

Anthony Drake seděl s ostatními raněnými u ohně. Tommy Gray mu právě vybíral špičatým nožem z masa kulku. Drakeův obličej nabyl ještě ostřejších a tvrdších rysů. Bolestí k sobě tisknul zuby a neubránil se tichému zasténání.

Ale vydržel to.

„Tady je ta mrška,“ zašklebil se Tommy. Jim Lane přinesl dva šátky, které vytáhl z brašny u sedla, natrhal je na pásky a obvázal jimi Anthonymu nohu.

Bolesti pomalu ustupovaly.

Na východě se rozjasňovalo.

Anthony se pomalu napřímil. Opíral se o hůlku, kterou mu podal Jim Lane.

„Hej, Pouverovi! Co teď budete dělat?“ zeptal se tvrdě.

Muži ustali v hovoru. Během pár vteřin se vytvořily dvě skupiny. Pouverovi byli stále ještě proti chlapům z Half-Sun v převaze.

Předstoupil Jeff Pouver.

„Well, tak já jsem teď šéfem Pouverů! Drake, co byste udělali, kdybychom teď sehnali dohromady svá stáda a odtáhli z Big Grass Valley?“

„Vy chcete z tohohle kraje odejít?“

„Se vším, co máme, se ženami, dětmi, jezdci a dobytkem. Myslím, že už jsme v tomhle boji prolili hodně krve. Protože jsme byli zřejmě na vině my, přenecháme Danielsům naše pastviny i ranč. Víc už udělat nemůžeme.“

„Bude asi lepší, když jeden z klanů odtud odejde. Přáteli byste nebyli nikdy,“ zamumlal Anthony Drake zamyšleně.

Přikývl.

„Přeju vám hodně štěstí, Pouvere! Vaše sestra pojede s vámi?“

Jeff Pouver a jeho bratři sklopili hlavy.

„Ne,“ řekl Jeff konečně. „Když jsme včera v noci byli v Greenbacku a plní vzteku jsme chtěli přinutit šerifa, aby nám řekl, kde je otec, zřekla se nás. Měla přitom v rukou brokovnici. Vzdali jsme to a jeli k ranči Half-Sun, protože už nám začalo svítat. Mohu se sice mýlit, Drake, ale myslím si, že naše sestra zůstane s vaším bratrem.“

„Tam se bude mít dobře,“ zasmál se Anthony a pomyslel přitom bezděky na Jill Danielsovou.

„To vím, Drake,“ zamumlal Jeff Pouver a ostatní mlčky

přikývli.

* * *

Rock Benson ležel celou dobu v houští a zaslechl téměř všechno, co se u ohně povídalo. Bylo mu jasné, že jeho banda byla rozprášena do všech stran, že ztratila vedení.

„Blesk, který splašil stádo, mě porazil," řekl si trpce a sáhl si na obvaz, kterým převázal ránu.

Pak se odplížil zpátky ke svému koni a odvedl ho napříč lesíkem. Když se šplhal do sedla, opět nadával a klel.

A pak zřetelně řekl:

„Ale já a Anthony si to ještě rozdáme. Pojedu taky do Greenbacku. Měl štěstí, takže mě už podruhé dostal. Ale to se musí napravit, jo!" Pak pobídl koně.

Cestou narazil na umírajícího Kansas Peteho.

* * *

Anthony Drake se držel v sedle z posledních sil. Dorazil ke dveřím šerifova domu a kopl do nich holínkou.

Když se dveře otevřely, sesul se ze sedla. K nohám Betsy Pouverové. Dívka ani na chvíli nezaváhala, rozhlédla se. kolem, sehnula se a pomohla vrávorajícímu nemohoucímu muži vstát. Potácivě se dostali do šerifovy ložnice. Ten se zrovna chystal vstát z lůžka. Bill Drake v posledních dnech zhubnul asi o patnáct kilogramů. Dříve tak mohutný muž byl dnes kost a kůže.

„Zůstaň ležet, Bille. Ve tvé posteli je dost místa pro oba!"

„No pro pána! Tam venku na pastvině muselo být boží dopuštění!" Bill Drake spustil nohy na zem, přes spodky si natáhl kalhoty a s námahou si obul holínky.

Betsy mu v tom nemohla zabránit, protože měla plné ruce práce s Anthonym. Když jej konečně uložila do postele, měl už Bill Drake na sobě opasek se zbraní. Když šel ke dveřím, trochu se potácel. Za chvíli se vrátil s postrojem. Ztěžka oddychoval a musel se posadit na okraj postele.

„Vždyť by mě teď přemohl kdekterý malý kluk," vzdychl si hořce.

Betsy mezitím rozřízla Anthonymu kalhoty a obnažila stehno.

„Čistý průstřel, co?" zeptal se Bill Drake a přemáhal slabost.

„Ano, Bille!"

Betsy pracovala rychle, přiložila na ránu obvaz a přelepila ho náplastí. Bill se$_x$ zatím trochu vzpamatoval, takže té skvělé dívce mohl pomoci. Společně překulili Anthonyho na bok a Betsy mohla zalepit i díru, kudy kulka vylétla. Postel už byla celá zakrvavená. Byl nejvyšší čas rány ucpat.

„Takže mě vystřídal," uchechtl se Bill Drake a těžce přitom oddechoval. „Ty máš s námi trápení. Ale ne, aby ses do něj teď zamilovala! Už jsi'mi slíbila, že ..."

Zvenku zazněly hlasité výkřiky:

„Drake! Hej, Drake! Pojď ven. Čekám na tebe. Čekám, já Rock Benson!"

„Ohó," zavrčel Bill Drake, chtěl vstát, když vtom otevřel oči Anthony. Musel ten hlas slyšet, protože zasípal:

„All right – pomozte mi vstát – abych to – vyřídil."

„Vždycky to byl šprýmař – tenhle bráška," poznamenal Bill Drake a vydal se ke dveřím.

„Bille!" zvolala Betsy.

Potoočil se.

„Jsem jeho bratr. On se bít nemůže. A kromě toho – jsem šerif Greenbacku!"

„Zůstaň tady, ty blázne!“ zasípal Anthony a chtěl se ze všech sil napřímit.

„Drž jej,“ řekl Bill tvrdě. Očima ještě jednou dívku pohladil, jako by si ji navždy chtěl vrýt do paměti, pak se vzpřímil a opustil místnost. Trochu se ještě potácel. Když však otevřel dveře domu, nebyla na něm žádná slabost patrná.

A přece měl pocit, jako by se měl v příští vteřině zhroutit.

Pomalu vyšel na ulici.

Spatřil Rocka Bensona.

„Hallo, kdopak jsi ty?“ zeptal se Rock ostře.

„Jsem jen bratr – ale taky Drake!“

„Chci vidět Anthonyho Drakea!“

„Tomu je děsně zle a nedokázal by ani odehnat mouchu z nosu. Hej, Rocku Bensone, musíš vzít zavděk mnou. Jsem nejenom bratr, ale i šerif!“

Rock Benson několik vteřin mlčel.

Pak se ušklíbl.

„Fajn, jsi jeho brácha. Až zaštěká na dvoře pes, táhnu!“

„Ten už nezaštěká, Bensone – ale za chvíli zakokrhá velký kohout támhle za tím domem.“

„All right, Drake – vyznáš se tu dobře.“

„Taky jsem tady šerifem!“

Oba mlčeli.

Pak zakokrhal kohout.

Sáhli po zbraních.

Jejich kolty vyštěkly ostře a rezavě do rodícího se jitra.

Bill Drake se zhroutil. Jeho střela se zaryla do prachu silnice před Bensonovýma nohama.

V té chvíli řekl Anthony své nastávající švagrové:

„Děvče, jestli mě nenecháš, abych vstal – jestli mi při tom nepomůžeš, budu tě celý život proklínat. – Zastřelil Billa.“

„Dobrá, ale půjdu s tebou, Anthony," zašeptala dívka chraptivě. Pomohla mu na nohy. Když se vrávoravě, bez její pomoci, vlekl ke dveřím, cosi do ní vjelo a chmátla po brokovnici, která ležela opřená v koutě místnosti.

Anthony už zatím vstoupil do chodby a postupoval k domovním dveřím.

V otevřených dveřích se objevila vysoká postava Rocka Bensona. Když v chodbě rozpoznal potácejícího se muže, zvedl kolt a rychle vystřelil.

Ale protože se Anthony slabostí zapotácel, Bensonova kulka jej nezasáhla.

Anthony mu to připadalo jako celá věčnost. Ale pak ucítil mohutný zpětný náraz svého koltu v pěsti. Za ním se vynořila Betsy s puškou a chtěla vystřelit, ale vtom viděla, jak se mohutný, obávaný a nenáviděný zloděj dobytka sesul k zemi.

* * *

Uběhlo několik dní.

Bill Drake otočil hlavu obvázanou, jako by měl opravdový turban. U protější stěny pokoje stálo druhé lůžko.

Bill Drake zpočátku nic nechápal, ale pak si uvědomil, že to je Jill Danielsová, která sedí na okraji postele.

„Cheche, nelíbali jste se zrovna?" zeptal se chraptivě a sípavě.

„Och, starouši, konečně ses probral ? Chacha, jak jsi jen mohl tu svoji makovici nastavit do cesty Bensonově kulce? Měl jsi štístko, bráško – pár milimetrů hlouběji a místo dvou svateb by se slavila jen jedna."

„Dvojitá svatba?" vzdychl Bill Drake a ohlédl se na Betsy.

KONEC

G.F.UNGER - ZTRACENÉ STÁDO
Vydává MOBA, spol. s r. o., Brno, Kotlářská 53, tel. 05/75 09 49
ve spolupráci s Bastei-Verlag
Odpovědná redaktorka: Ivana Fabišiková
Technický redaktor: Stanislav Kašparec
Překlad: Pavel Sychra
Tiskne Moravská typografie, a. s., Brno
© MOBA, spol. s r. o.
© Bastei-Verlag, Gustav H. Lübbe GmbH & Co., Bergisch Gladbach

(Podávání novinových zásilek povoleno Ředitelstvím poštovní přepravy Praha, č. j. 179/92, ze dne 17. 1. 1992)